

ΠΑΙΔΙΚΟΣ ΚΟΣΜΟΣ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ
ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΔΙΣ ΤΟΥ ΜΗΝΟΣ ΧΑΡΙΝ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ ΚΑΙ ΤΩΝ ΕΦΗΒΩΝ

Συνδρομὴ ἔτησΙΑ.

Ἐν Κωνσταντιπόλει γρ. ἀργ. 30
Ἐν ταῖς ἑπαρχίαις » » 35
Ἐν τῷ ἐξωτερικῷ φρ. γρ 8

Διευθυντὴς καὶ ἐκδότης

Τ. Α. ΔΕΠΑΣΤΑΣ

⌘ ΓΡΑΦΕΙΟΝ ⌘

Ἐν Γαλατῆ, δὲ ὦ Χαριστῆ, ἀρ 12

Ἐξάμηνος τὰ ἡμίση.

Αἱ ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ ΠΡΟΠΑΗΡΟΝΟΝΤΑΙ
ΑΡΧΟΝΤΑΙ ΔΕ ΤΗΝ 15 ΑΠΡΙΛΙΟΥ
ΚΑΙ ΤΗΝ 15 ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ
ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛ. ΠΑΡ. 60

ΘΡΗΣΚΕΥΤΙΚΟΝ ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ

ΜΗ ΕΙΣΘΕ ΜΕΜΨΙΜΟΙΡΟΙ

Μεταξὺ τῶν μικρῶν μου μαθητῶν καὶ μαθητριῶν καθὼς καὶ μεταξὺ τῶν λοιπῶν μικρῶν μου φίλων, τῶν ὁποίων τὸν βίον, ἀφ' ἧς στιγμῆς ἔγεινα πνευματικὸς πατήρ των,

μετὰ στοργῆς περικολουθῶ, συνήντησα μερικοὺς χαρακτηρηκτοὺς, οἱ ὅποιοι, — ἅς σὰς τὸ εἶπω ἐλευθέρως, — καθόλου δὲν με νύχαισταν. Μορφαὶ ὠραῖαι, ὡς αἱ τῶν χειρουβίμ, γλώσσα μελιχρὰ καὶ ἠδύλαλος, ἐνδυμασία κομψοτάτη, ὀφθαλμοὶ καθρεπτίζοντες τὸν οὐρανόν, βόστρυχοι χρυσοὶ καὶ πλούσιοι, ἀλλὰ.. καρδία ἄσχημος. Ἐνθυμείσθε ἀπὸ τῆν ἱεράν σας Ἱστορίαν, ἀγκλητὰ μου παιδιὰ, τὸν ἑβραϊκὸν λαόν, τὸν ὁποῖον μὲ ἐξαιρετικὴν ἀγάπην ὁ Θεὸς περιέβαλλεν καὶ ὁ ὁποῖος αἰωνίως ἐμεμψιμοῖρει κατὰ τοῦ Θεοῦ του, πρὸς τὸν ὁποῖον τόσα δῶρα ἀδικόπως ἔστειλεν ὁ Πανάρχθος καὶ ὅστις αἰωνίως ἤνοιγε τὸ στόμα ὄχι διὰ νὰ δοξάσῃ τὸν Δοτῆρα,

ἀλλὰ διὰ νὰ γογγύσῃ κατ' αὐτοῦ; Αὐτὸν τὸν ἑβραϊκὸν λαόν ὁμοιάζουν καὶ τὰ παιδιὰ ταῦτα. Εἶνε γρονιάρικα. Αἰωνίως παραπονοῦνται. Μουρμούριδες εἰς τὸ ἔπακρον. Δὲν τοὺς εὐχα-

Ὁ Πέτρος τὴν ἀνήγειρε καὶ τὸν ἐστήριξεν ἐπὶ τοῦ δένδρου. (Σελ. 245).

ριστεὶ τίποτε. Καὶ ἐνῶ ἐξωτερικῶς παρουσιάζουν ὄψιν ὠραίαν καὶ λάμπουσαν, ἐσωτερικῶς ἐγκαίοντι ψυχὴν δυσώδη καὶ βεβορβορωμένην, ἀπὸ τῆς ὁποίας διηνεκῶς ἀναβαίνουσι κακοσμίαι.

Διὰ τοὺς μικροὺς μου τούτους φίλους ρίπτω ἐπὶ τοῦ προσφιλοῦς **Παιδικοῦ Κόσμου** τὰς ὀλίγας ταύτας γραμμάς, βέβαιος ὢν ὅτι μετὰ

προσοχής θά αναγνωσθώσιν υπό τῶν ἐνδιαφερομένων. Ἔθε δὲ νά αναγνωσθῶσι μετ' αὐτήν ψυχῆς διάθεσιν, ὥστε νά καρποφορήσωσιν, ὑπὸ τὴν εὐλογίαν τοῦ Παντοδυνάμου, καρποῦς μυριοπλασίου.

"Ἄς σπουδάσωμεν τὴν γρύναν κατ' οὐσίαν. Τί εἶνε ἡ γρύνα; Ἐγωισμός, ἀχαριστία, δυστυχία.

Ἐγωιστής. Ὁ Θεὸς ἔκαμε τὸν ἄνθρωπον ἀτελῆ καὶ πεπερασμένον, ἐπομένως μὲ ἐλλείψεις. Δὲν ὑπάρχει δὲ κανεὶς ἄνθρωπος οὐδὲ ἄγγελος, ὁ ὁποῖος νά εἶνε ἀπειροτέλειος. Ἀπειροτέλειος εἶνε μόνος ὁ Θεός. "Ἄν ὅμως κανεὶς ἄνθρωπος δὲν εἶνε τέλειος, ἀλλὰ καὶ κανεὶς ἄνθρωπος δὲν ὑπάρχει, εἰς τὸν ὁποῖον ὁ Θεὸς νά μὴν ἔχη δῶση ἐν ἡ καὶ περισσότερα χαρίσματα εἰς ἀπόδειξιν τῆς πατρικῆς του ἀγάπης. Παρατηρήσατε ἐν τῇ φύσει. Ὁ λέων εἶνε ἐστολισμένος μετ' ἐξουσίαν, ὁ λαγὼς μετ' ἀχρηστία, ἡ γαλῆ μετ' ἀσυνεχίαν, ὁ ὄνος μετ' ἀπομονήν, ὁ ἐλέφας μετ' ὄγκον, ὁ ὄφις μετ' ἀφρόνησιν, ὁ ἀετὸς μετ' ἀπειροτέλειον, ἡ ἀηδὼν μετ' ἀσυνεχίαν. Τὸ ἴδιον συμβαίνει καὶ εἰς τὴν κοινωνίαν τῶν ἀνθρώπων. Ἐχεις σὺ τοῦτο καὶ ἐγὼ αὐτὸ τὸ προτέρημα, καὶ ὁ ἄλλος ἔχει τὸ ἄλλο. Ὁ Α. εἶνε πλούσιος, ὁ Β. εἶνε ὑγιής, ὁ Γ. εἶνε ἰσχυρός, ὁ Δ. εἶνε σοφός. "Ὅλα τὰ καλὰ μαζί δὲν εἰμπορεῖ κανεὶς νά τὰ ἔχη, ἐφ' ὅσον εἶνε ἄνθρωπος. Ἄλλ' ὁ γρυνιάρης τὴν χριστιανικὴν αὐτὴν ἀλήθειαν δὲν εἰμπορεῖ νά τὴν καταλάβῃ. Εἶνε ἐγωιστής καὶ δι' αὐτὸ ἐπιθυμῶν παραλόγως νά ἐμπερικλείῃ ἐν ἑαυτῷ ὅλα τὰ ἀγαθὰ. Θέλει ὅλοι οἱ ἄλλοι πᾶν ὅ,τι καλὸν ἔχουν νά τὸ ἀποσπάσῃ—μὴ πῶς εἶνε δυνατὸν; — καὶ νά τοῦ τὸ προσφέρουν. "Ὅ,τι καὶ ἂν βλέπῃ τὸ ζητεῖ. Νομίζει δὲ ὅτι οἱ ἄλλοι δὲν τοῦ φέρονται ὡς τοῦ ἀρμόζει. Ἀπαιτεῖ ἀγάπην καὶ μερίμνας ὑπερτέρας ἀπὸ πάντα ἄλλον. Διατί ἡ μητέρα ἔδωκε περισσότερον γλύκισμα εἰς τὸν ἀδελφόν του; Διατί ἡ κοῦκλα τῆς Πιπῆς εἶνε ὠραιότερα ἀπὸ τὴν ἰδικὴν του; Διατί ὁ πατέρας ἐβγάθη μαζί μετ' ὁ Νικὸν ἔξω καὶ ὄχι μετ' ὁ ἴδιον; Διατί αὐτὸ τὸ ξένο παιδί νά φορῇ καλλίτερα ἐνδύματα ἀπὸ τὸν ἑαυτὸν του; Καὶ ὅλα ζητεῖ, ζητεῖ, ζητεῖ ἐνδύματα, γλύκισμα, παιχνίδια, περιποιήσεις, ὑποκλίσεις, προσκυνήσεις. Κἄποτε τόσον φουσκώνει ἀπὸ ἐγωισμὸν ὁ μυελὸς τοῦ γρυνιάρη, ὥστε ζητεῖ καὶ πράγματα γελοία.

Ἀνέγνωσα ὅτι ἓνα γρυνιάρικο παιδί ἀπῆτει μετὰ θρήνων καὶ ὀδύρων νά τοῦ φέρουν τὴν σελήνην, διότι τὴν ἐξέλαβεν ὡς παντεσπάνι! Ὅποιος μωρὸς ἐγωισμὸς!

Ἄλλ' ὁ γρυνιάρης εἶνε καὶ ἀχάριστος. Εἴπαμεν ὅτι δὲν ὑπάρχει ἄνθρωπος, εἰς τὸν ὁποῖον ὁ Θεὸς νά μὴ προσέφερε καὶ ἰδιαίτερον τι χάρισμα, καθὼς δὲν ὑπάρχει ἄνθος, τὸ ὁποῖον νά μὴν ἔχη τὴν ἰδιαίτεράν του εὐωδίαν. Ἐκείνο ὅμως τὸ ὁποῖον εἶνε ἀξιοπαρατήρητον εἶνε ὅτι ὁ Θεὸς εἰς τοὺς γρυνιάρηδες, ὡς ἂν νά τοὺς προεγνώριζε, ἔστειλε δῶρα περισσότερα ἀπὸ τοὺς λοιποὺς ἀνθρώπους. Ναι, ἐξετάσατε καὶ θά πεισθῆτε. Οἱ γρυνιάρηδες εἶνε οἱ πλουσιώτερον στολισθέντες ἀπὸ τὸν Θεόν. Καὶ ὅμως γρυνιάζουν.

Ποῖος μεταξὺ τῶν πρὸ Χριστοῦ λαῶν ἐμειψιμοῖρε; Ὁ Ἰουδαϊκός. Αὐτός, ὅστις ἀπὸ τὸν Θεὸν ἔλαβε προφήτας, κριτὰς, ἀγγέλους, στήλην πυρός, μάννα, ὕδωρ ἐκ πέτρας, γῆν ρέουσαν μελι καὶ γάλα. Καὶ ποῖα παιδιὰ μεταξὺ τῶν ἀναγνωστῶν μου αἰωνίως γρυνιάζουν; Τὰ ὀλιγωτέρας ἀνάγκης ἔχοντα. Ἐκείνα, τὰ ὁποῖα δὲν ἔχουν σταθερὸν οἶκημα καὶ ἀσφαλῆ πόρον ζωῆς, σηκόνονται τὸ πρῶν, κάμνουν τὸν σταυρὸν τῶν καὶ μετ' ἡν ὑπομονὴν συνοδὸν βαδίζου τὴν στενήν ἀτραπὸν τοῦ βίου. Ἐνθυμοῦμαι μίαν μικρὰν ἱστορίαν, τὴν ὁποῖαν ἐπιτρέψατέ μοι νά σᾶς εἶπω.

Εἰς σεβάσιμος ἀρχιερεὺς ἐξερχόμενος τὸ πρῶν ἀπὸ τὴν λειτουργίαν του, συνήντησεν ἓνα ἐπαίτην εἰς ἐλεεινὴν κατάστασιν, ρακένδυτον, καταπληγμένον καὶ τρέμοντα.

— Καλὴ ἡμέρα, ἀδελφέ μου, τῷ εἶπε.

— Δὲν εἶδα ποτὲ καμμίαν κακὴν ἡμέραν ἀπῆντησε ἐκεῖνος.

Ὁ ἀρχιερεὺς νομίσας ὅτι παρενοήθη,

— Σᾶς εὐχομαι, ἐπανελάβε, τὴν καλὴν ἡμέραν καὶ παρακαλῶ τὸν Θεόν νά σᾶς χάριση εὐτυχήαν, τῆς ὁποίας φαίνεσθε ὅτι στερεῖσθε.

— Ἀπατάσθε, Σεβασμιώτατε, εἶμαι εὐτυχίστατος καὶ εἶνε περιττὴ τοιαύτη εὐχή. Ἐχω τὸ μεγαλιώτερον τῶν ἀγαθῶν: νά εἶμαι εὐχαριστημένος μετ' ἡν κατάστασιν, εἰς ἣν ὁ Θεὸς ἐπέτρεψε νά εἶμαι.

Ὁ ἀρχιερεὺς τὸν ἠλόγησε καὶ ἀπῆλθε, μακαρίζων μὲν καθ' ἑαυτὸν τὸν συναντηθέντα ἐπαίτην, ταλανίζων δὲ τόσους ἄλλους, οἵτινες μετ' ἡμῶν ὅσα ἀγαθὰ καθ' ἡμέραν πληροῦνται

καὶ ἐν τούτοις δὲν εὐχαριστοῦνται.

Ναι, παιδιὰ μου ὑπάρχουν πολλοὶ ἄλλοι πολλῶν ἡμῶν δυστυχέστεροι. Ὑπάρχουν ὅμοιοί σας, οἱ ὁποῖοι κοιμῶνται εἰς τοὺς δρόμους, χωρὶς στρώμα καὶ ἐπάπλωμα, πολλάκις δὲ καὶ χωρὶς ἐν τεμάχιον ξηροῦ ἄρτου. Γνωρίζω παιδιὰ ὡς σᾶς, χωρὶς μητέρα, χωρὶς πατέρα, πεντάρφανα. Τὰ παιδιὰ αὐτὰ δὲν ἔχουν χρήματα νά ἀγοράσῃ βιβλία, ἄλλο δὲ φάρμακον ἀπὸ αὐτῶν, τὸ ὁποῖον φοροῦν, δὲν ἔχουσι. Καὶ ἐν τούτοις αὐτὰ μὲν ποτὲ τίποτε δὲν λέγουν κατὰ τοῦ Θεοῦ, σεις δὲ, ἀχάριστα, αἰωνίως γρυνιάζετε.

Τέλος ὁ γρυνιάρης εἶνε **δυστυχής**. Τὸν μεμψιμοῖρον κανεὶς δὲν τὸν ἀγαπᾷ, οὔτε ὁ Θεός, οὔτε οἱ ἄνθρωποι. Ὁ οὐράνιος Πατὴρ θέλει παιδιὰ, τὰ ὁποῖα δύναται νά μετρήσῃ τὰ δῶρά του καὶ νά τοῦ εἶπουν «εὐχαριστῶ», ὄχι δὲ μουρμουρίδες, οἱ ὁποῖοι αἰωνίως θά ἀχαριστοῦν καὶ ἂν ἀκόμη τὸν θρόνον του τὸν ἴδιον τοῖς χάρισμα. Τὸ Εὐαγγέλιον λέγει ὅτι ὁ Θεὸς ἀφῆρσε τὸ τάλαντον ἀπὸ τὸν πονηρὸν

δούλον καὶ τὸ ἔδωκεν εἰς τὸν καλόν. Τοῦτο θά πράξῃ ὁ Θεὸς καὶ ἐν σχέσει πρὸς τὰ μεμψιμοῖρα παιδιὰ. "Ὅσα καλὰ τοῖς ἔχρησι, πλούτον, γονεὶς, περιποιήσεις, χρήματα, θά τὰ ἀφαιρῆσθαι ἀπ' αὐτῶν, διὰ νά τὰ προσφέρῃ εἰς τὰ πτωχὰ, ἀλλ' ὑπομονητικὰ καὶ καλὰ παιδιὰ. Καὶ οἱ ἄνθρωποι δὲ θά τὰ ἀπεχθάνωνται αἰωνίως. Διότι ὁ κόσμος ἀγαπᾷ τὰς ἰλαρὰς μορφὰς, τὰ μειδιῶντα χεῖλη, τὰς καλὰς καρδίας καὶ ὄχι τὰ ὀμμάτια, τὰ ὁποῖα ἀδιακόπως χύνουν δάκρυα καὶ τὰ στόματα, τὰ ὁποῖα ἀκατακύστως παραπονούνται καὶ ἐγωιστικώτατα γρυνιάζουν.

"Ἦψιστε Θεέ, οὐράνιε Πάτερ! Χῦτε τὸ ἅγιόν σου Πνεῦμα εἰς τὰς τρυφεράς τῶν ἀναγνωστῶν μου ψυχὰς. Σὺ, ὁ καταρτίζων ἐκ στόματος νηπίων καὶ θηλαζόντων αἶνον, ἀνοῖξε τοὺς μικροὺς ὀφθαλμούς των εἰς τὰ τόσα σου δῶρα, ὑφ' ὧν περιστοιχοῦνται, διὰ νά ἀνοῖξουν καὶ αὐτὰ τὸ στόμα των ὄχι πρὸς γογγυσμούς καὶ μεμψιμοῖρίας, ἀλλὰ πρὸς εὐχαριστίαν καὶ ἰσθμῶν ἐπαινόν σου.

Παπᾶ-Σπύρος.

ΡΟΒΙΝΣΩΝΕΤΤΑ

(Συνέχεια· ἴδε Φυλ. 15).

20.

ΔΥΟ ΤΕΛΕΤΑΙ

πὸ τὰ μέσα ἤδη τοῦ χειμῶνος νέον πρόσωπον ἤρχισε νά σχηματίζῃ εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ κυρ Χρήστου καὶ ἐπανεληγμένως μάλιστα, τὸ ὁποῖον οὗτος συνώδευε πάντοτε μέχρι τοῦ σταθμοῦ τοῦ λεωφορείου ἐπὶ τῆς μεγάλῃς ὁδοῦ. Ἦτο ἄνθρωπος τριάκοντα δύο ἕως τριάκοντα τριῶν ἐτῶν, μετ' ἡμῶν μακρὸν καὶ πυκνόν, φέρων τὸν πῖλον κεκλιμένον ἐπὶ τοῦ ἐνὸς κροτάφου, ἔχων τὸ σῶμα ἐσφιγμένον ἐντὸς ἐπενδύτου καὶ τὰς χεῖρας ἐντὸς δερματίνων χρωματιστῶν χειροκτινῶν, πάντοτε δὲ ἀπὸ τὸ ἐπὶ τοῦ δεξιῦ κόλπου θυλάκιον ἐφαίνοντο αἱ ἄκραι λεπτοῦ μανδηλίου ἐκ βατίστας. Ἐπειδὴ ἡ περιέργεια πάντων ἐκινήθη, ἤρῳθησαν τὸν Γρηγόρη, ὁ ὁποῖος προθύμως ἀπῆντησεν ὅτι ὁ κ. μαρκήσιος τοῦ Βουρζελάκ εἶναι ὁ μέλλων σύζυγος τῆς δεσποινίδος Ἰουλίας, ὁ δὲ γάμος τῶν θά γείνη κατὰ τὰς προσεχέεις ἑορτὰς τοῦ Πάσχα. Με

τὰς πληροφορίας δὲ αὐτὰς δὲν ἔλειπε νά ἐγκωμιάζῃ τὰς λαμπρὰς ιδιότητας τοῦ ἀπογόνου αὐτοῦ βαθυπλούτου καὶ ὑψηλῆς οἰκογενείας, δεικνύων πολλὰ στιλπνὰ νομίσματα, τὰ ὁποῖα ὤφειλεν εἰς τὴν γενναιοδωρίαν του καὶ ἐβεβαίωσεν ὅτι ἤρесе τὴν νεκρὰν κυρίαν του εἰς γεῦμα παρὰ τῶν τραπέζι τῆς του, ὁ ὁποῖος ἦτο στενὸς φίλος τοῦ κυρ Χρήστου.

"Ὅλα ταῦτα ἐσκολιάσθησαν πολυειδῶς καὶ πολυτρόπως, τὸ δὲ γενικὸν συμπέρασμα ἦτο ὅτι ὁ τιτλοῦχος οὗτος καὶ βαθυπλούτος γαμβρὸς οὐδὲν ἄλλο ἦτο ἢ ἐπιτήδειος τις ἀγύρτης προικολήρας καὶ ἡ ὑποδοχὴ ἐπομένως, τὴν ὁποῖαν τῷ ἡτοίμασαν δὲν ἦτο διόλου εὐμενής.

Τὸ Πάσχα ἐπλησίαζεν ὁ δὲ γάμος πῆς Ἰουλίας ὠρίσθη διὰ τὸ σάββατον τῆς Διακαινησίμου. Αἱ προετοιμασίαι διὰ τὴν ἐγκατάστασιν τοῦ νεαροῦ ζεύγους ἦσαν μεγάλα. Ἐπιπλά ὠραία, ἐπιδιορθώσεις, φορέματα ἐκομίζοντο καθ' ἑκάστην οὐδὲν ὅμως εἰς τὸ χωρὶν ἔδιδε τὴν ἐλαχίστην εἰς ταῦτα προσοχήν.

Τὸ μόνον πρᾶγμα, εἰς τὸ ὁποῖον ὁ κ. Χρῆ-

στος συνήντησε δυσκολίας ἦτο ἡ εὐρεσις μαρτύρων διὰ τὸ συμβόλαιον καὶ τὰς λοιπὰς πράξεις· τέλος κατέφυγεν εἰς δύο ἐκ τῶν ὀφειλετῶν του, οἱ ὅποιοι ἄνευ προσωπικοῦ κινδύνου δὲν ἠδύναντο νὰ ἀποφύγῃσι τὴν προσφερομένην αὐτοῖς τιμὴν.

Ἐν τῷ μεταξύ τούτῳ ἡ Μαρία ἐξηκολούθει ἡσυχος τὴν τακτικὴν ζωὴν τῆς ἐν τῷ Πύργῳ· μία μόνον ἦτο ἡ κρυφία θλιψίς τῆς ὅτι μόνη θὰ ἐώρταζε τὸ Πάσχα ἄνευ συγγενῶν καὶ οἰκείων, ἀγνοοῦσα τὴν τρυφερὰν ἀγάπην τῆς ὁποίας ἀντικείμενον εἶχε γείνη παρὰ πολλοῖς. Εἰς οὐδένᾳ ὅμως ἡ γενναία κόρη μετέδιδε τὰς μυχίας αὐτὰς θλίψεις τῆς.

Ἀνέτειλε τέλος καὶ ἡ ἡμέρα αὕτη, φαιδρῶς δ' οἱ κίωδωνες ἤχουν ἀπὸ πρωίας προσκαλοῦντες τοὺς καλοὺς τοῦ χωρίου κατοίκους εἰς τὸν ναόν. Πολὺ πρῶτ' ἦδη ἡ κυρὰ Φώταινα εὐρίσκειτο εἰς τὸν Πύργον τῆς Κουκουβάγιας, ὅπως παραλάβῃ τὴν μικρὰν μεθ' ἑαυτῆς, ὡς νὰ ἐνόησεν ἡ καλὴ γυνή, ὅτι αὐτὴ ὤφειλε νὰ ἐκπληρώσῃ χρεὴν μητρὸς κατὰ τὴν ἐπίσημον ἐκείνην ἐορτήν. Μόλις δὲ ἔκαμψαν τὴν ὁδὸν ὁμιλος νεαρῶν κορασιδῶν τὴν ἀνέμενε καὶ οὕτως ἐν συνοδείᾳ μετέβη εἰς τὴν ἐκκλησίαν καὶ περιστοιχιζομένη ὑπὸ τῆς τρυφερᾶς ὄλων ἀγάπης ἠκροάσθη τὴν λειτουργίαν.

Μετὰ τὸ τέλος δὲ ὁποῖα ὑπῆρξεν ἡ χαρὰ καὶ ἡ συγκίνησις τῆς, ὅταν ὁ κ. Εὐτύχιος πλησιάσας τῇ εἶπε, τὸ «Χριστὸς ἀνέστη» προσθέσας·

— Θὰ σὲ ἔχωμεν μαζὴ μας σήμερον, Ροβινσωνέττα μου, δὲν εἶνε ἔτσι;

— Εὐχαριστῶ, εὐχαριστῶ πολὺ, ἀπήντησε συγκεχυμένη· ἔπειτα στραφεῖσα πρὸς τὰς χωρικὰς, αἱ ὁποῖαι τὴν συνώδειον τὰς ἡυχριστήσε καὶ ταύτας καὶ εἶπε πρὸς τὸν κύρ Εὐτύχιον.

— Τί καλὰ! ἀφῆκαν τὰς οἰκογενείας των διὰ νὰ μὲ συνοδεύσουν· ἀλλὰ νομίζω τώρα ὅτι ἡμποροῦν νὰ σκεφθοῦν διὰ τὸν ἑαυτῶν των.

— Καὶ βέβαια σκέπτονται, ἀπεκρίθη ὁ κύρ Εὐτύχιος, ἀφοῦ τὰς ἔχω ὅλας προσκεκλημένας σήμερον.

Καὶ ὅλος ὁ χαριτωμένος καὶ ζωηρὸς αὐτὸς ὁμιλος διηθύνθη πρὸς τὴν ἑπαυλιν τοῦ κ. Εὐτυχίου, ὅπου ὑπὸ εὐρύχωρον σκιάδα τράπεζα ἦτο ἐτοιμῆ.

Φαιδρότης καὶ εὐθυμία ἄδολος ἐπεκράτησε καθ' ὅλον τὸ γεῦμα, τὸ ὅποιον τὸ ἔτος τούτου

ἔδωκεν ὁ κύρ Εὐτύχιος πρὸς τιμὴν τῆς Ροβινσωνέττας...

Ἦλθε καὶ τὸ σάββατον, τὸ ὅποιον τόσον ἀνυπομόνως ἀνέμενε ἡ Ἰουλίττα διὰ νὰ ἐπιδείξῃ ὅλον τὸν πλοῦτον τῶν στολισμῶν τῆς, τῶν ἀμαξῶν τῆς, τῆς συνοδείας τῆς, εἰς τοὺς χωρικοὺς καὶ τὰς χωρικὰς· ἀλλὰ πρὸς μεγάλην ἀπογοήτευσιν καὶ αὐτῶν καὶ ὄλων τῶν ἐκ τῆς πόλεως προσκεκλημένων τοῦ μαρκησίου, οὐδεὶς ἐκ τῶν χωρικῶν ἔδειξε τὸ ἐλάχιστον ἐνδιαφέρον. Πάντες οὗτοι προσεδόκων ὅτι θὰ ἴδωσιν ὅλον τὸν πληθυσμὸν τοῦ χωρίου περιέργως συνωθούμενον πρὸς τὴν ἀριστοκρατικὴν πασέλασιν, ἀλλὰ πρὸς λυπηρὰν τῶν ἐκπληξιν οὐδὲν τοιοῦτον συνέβη ὄχι μόνον ἕχνος χωρικοῦ δὲν εὐρίσκειτο εἰς τὰς ὁδοὺς, ἀλλὰ καὶ αἱ θύραι καὶ τὰ παράθυρα ἦσαν ἐρημητικῶς κλεισμένα! Θὰ ἔλεγέ τις ὅτι τὸ χωρίον ἦτο ἀκατοίκητον.

21.

ΔΥΣΤΥΧΕΙΣ ΑΝΘΡΩΠΟΙ

Πολὺς παρήλθε καιρὸς ἐκτοτε· ἔτος ὀλόκληρον καὶ πλέον. Ἡ Ροβινσωνέττα δὲν ἦτο πλέον «τὸ χαριτωμένο κορίτσι» ἀλλ' εἶχε γείνη «εὐμορφὴ κοπέλα», χωρὶς ἐννοεῖται νὰ ἀλλάξῃ οὐδεμίαν ἐκ τῶν συνθηεῶν τῆς. Ὁ Πύργος τῆς μόνον εἶχε πολὺ μεταβληθῆ· δὲν ἦτο ὁ γυμνὸς καὶ φοβερὸς ἐκεῖνος σωρὸς τῶν ἑρειπίων· ἐζωογονήθη, ἐκοσμήθη εἰς τὰ περίεξ μὲ πρασιάς καὶ φυτείας καὶ προσέλαθεν ὕψιν λίαν εὐχάριστον.

Ἡ κυρὰ Φώταινα μὲ τὸν Πέτρον ἐξηκολούθουν τὰς τακτικὰς τῶν ἐπισκέψεως. Κυριακὴν τινα ἀπῆρχοντο συνοδευόμενοι κατὰ τὸ σὺνθηεὺς ὑπὸ τῆς Μαρίας καὶ τοῦ Λύκου. Ὅταν ἔφθασαν ἐπὶ τῆς ὁδοῦ εἰς τὸ μέρος ἀκριβῶς, ὅπου πρὸ τριῶν ἐτῶν ἡ μικρὰ κόρη εἶχεν ἐμποδίσῃ τὸν Γρηγόρη νὰ λάβῃ τὰ χαμαικέρασα τῶν παιδιῶν, ὁ Πέτρος στρέφον τὸ βλέμμα πρὸς σύνδενδρον παρὰ τὸν ποταμὸν μέρος.

— Κυττάξετε, εἶπε, δὲν εἶνε ὁ κύρ Χρῆστος ἐκεῖ κάτω;

— Αὐτὸς ὁ ἴδιος, εἶπεν ἡ γραῖα· μὰ τί νὰ κάμνη ἐκεῖ αὐτὴν τὴν ὥρα;

— Σὰν νὰ τὸ ἦρα, εἶπε φαιδρῶς τὸ παιδίον, θὰ φυλάγῃ τῆς καρκαβίδες του. Δὲν εἶνε, Μαρία, ἀκριβῶς ἐκεῖ τὸ μέρος ὅπου ὁ ἀγροφυλάξ σὲ ἐμπόδισε μιὰ μέρα νὰ ψαρεύης;

— Ναί.

Καὶ ἐπειδὴ ὁ Πέτρος ἐξηκολούθει νὰ γελά·

— Ἐλα δὲ καὶ σύ, προσέθηκε, μὴ τὸν περιγελάς· φαίνεται ὅτι αἱ ὑποθέσεις του δὲν θὰ πηγαίνουν πολὺ καλὰ, διότι δὲν εἶνε ἡ πρώτη φορὰ ποῦ τὸν βλέπω νὰ περιφέρεται ἔτσι μόνος του σὰν φάντασμα. Ὁ καὶ μὲνος ὁ ἄνθρωπος.

— Τί, εἶπεν ὁ Πέτρος, τὸν λυπᾶσαι αὐτὸν ποῦ ἔκαμε τόσους δυστυχεῖς!

— Αἶ τώρα εἶνε καὶ αὐτὸς δυστυχισμένος. Δὲν εἶνε ἀλήθεια, κυρὰ Φώταινα, δὲν πρέπει νὰ τὸν λυπηθοῦμε;

— Ἐχεις δίκαιον ἀπὸ ἕνα μέρος, ἀπήντησεν ἡ γραῖα, καὶ ἔπειτα ὅπως λένε ὅλοι ὅ,τι ἔπαθε τὸ ἔπαθε ἀπὸ τὴν μεγάλην του καλωσύνη.

— Ἀπὸ τὴν μεγάλην του καλωσύνη; ἐκπέλαθεν εἰρωνικῶς ὁ Πέτρος.

— Ναί, καλωσύνη πρὸς τὴν κόρη του, διότι δὲν ἠθέλε ποτε νὰ τῆς χαλάσῃ τὴν καρδιά. Καὶ τώρα φαίνεται ὅτι αὐτὴ θέλει νὰ τοῦ ἐπιβάλλῃ καὶ τὴν θέλησιν τοῦ ἀνδρός τῆς. Δὲν εἶνε πλέον κύριος εἰς τὸ σπῆτι του. Κανεὶς δὲν τὸν προσέχει· ἀλλὰ καὶ αὐτὸς ὁ Γρηγόρης διὰ νὰ κολακεύσῃ τὸν νέον κύριόν του οὔτε τὸν παίρνει ὑπὸ σημείωσιν. Καὶ πάλιν αὐτὸς εἶνε ποῦ τὰ διηγείται εἰς τὸ κόσμον, διότι μὲ ὅλα τὰ βάσανα, ποῦ ὑποφέρει ὁ κ. Χρῆστος δὲν θέλει νὰ κατηγοροῦν τὴν κόρην του. Αὐτὸς ὁ κ. Χρῆστος ποῦ δείχνεται τόσον σκληρὸς εἰς τοὺς ἄλλους εἶνε ἀδύνατος σὰν μωρὸ ἐμπρὸς εἰς τὴν κόρη του καὶ αὐτὴ πῶς τοῦ πληρόνει ὅλη του τὴν κλωσύνη.

— Δυστυχισμένε ἄνθρωπε, εἶπεν ἡ Μαρία.

— Νὰ ἰδῆτέ τον πῶς ἀκουμβᾶ εἰς ἕνα δένδρον. Φαίνεται σὰν νὰ μὴν ἡμπορῇ νὰ κρατηθῆ. Νὰ . . . Ὡ Παναγία μου!

— Ὡ Θεέ μου, ἐφώνησε συγχρόνως ἡ νεαρὰ κόρη.

Τὴν ἰδίαν στιγμὴν ὁ κύρ Χρῆστος, τὸν ὅποιον εἶδαν νὰ ἀπλόνη τὴν χεῖρά του ὡς διὰ νὰ στριχθῆ εἰς παρακείμενον δένδρον ἔχασε τὴν ἰσορροπίαν καὶ ἐκυλίσθη ἐπὶ τῆς χλόης, ὅπου ἔμεινε ἐξηπλωμένος καὶ ἀκίνητος.

— Ἄς τρέξωμεν εἶπεν ἡ Μαρία, ἡ ὁποία χωρὶς δευτέραν σκέψιν ἐπήδησεν ἀμέσως ἀπὸ τὴν ἀπόρρητον κλιτὸν διὰ νὰ συντάμῃ τὴν ἀπόστασιν. Καὶ οἱ ἄλλοι ἐπράξαν τὸ ἴδιον καὶ εἰς ὀλίγα λεπτὰ εὐρέθησαν πλησίον τοῦ κύρ Χρῆστου. Ὁ Πέτρος τὸν ἀνήγειρε καὶ τὸν ἐστήριξεν ἐπὶ τοῦ δένδρου.

— Θὰ εἶνε ἐλαφρὰ ἀποπληξία χωρὶς ἄλλο,

εἶπεν ἡ κυρὰ Φώταινα. Λύσατε τὴν γραβάτα του, ἀνοίξατε τὸ γελέκι του, ρίψετε ὀλίγο νερὸ στὸ πρόσωπό του· ἴσως δὲν εἶνε τίποτε καὶ τοῦ περάσῃ.

Μετ' ὀλίγον ἤρχισε κάπως νὰ συνέρχεται ὁ ἄνθρωπος, ἀλλ' ἐξηκολούθει νὰ μὲνη βυθισμένος ἀκόμη. Οἱ ὀφθαλμοὶ του ἦσαν ἀνοιχτοὶ χωρὶς νὰ βλέπουν, τὸ στόμα του ἠνοιγέτο διὰ νὰ προφέρῃ τόνους ἀνάρθρους...

Τρεῖς ἄνθρωποι διερχόμενοι ἐκείθεν ἐπλησίασαν.

— Δὲν ἡμποροῦμε νὰ τὸν ἀφήσωμε ἐδῶ, εἶπεν ἡ Μαρία· πρέπει νὰ ὑπάγῃ κανεὶς νὰ εἰδοποιήσῃ εἰς τὸ χωρίον... ἀλλὰ εἶνε τόσο μακρὰν καὶ ἕως ὅτου ὑπάγῃ καὶ ἐπιστρέψῃ κανεὶς... ἰδῆτε εἶνε παγωμένος· πρέπει νὰ πάρῃ κάτι ζεστό. Ἄν τὸν ἐφέραμε εἰς τὸν Πύργον; Ἐκεῖ ἡμποροῦμε νὰ ἀνάψωμε φωτιά...

— Ἐχεις δίκαιον, εἶπεν ἡ κυρὰ Φώταινα, ἔρχομαι καὶ ἐγὼ μαζὴ σου καὶ τὸν περιποιούμεθα καὶ ἕνας ἀπ' αὐτοὺς ἄς ὑπάγῃ εἰς τὸ χωρίον νὰ εἰδοποιήσῃ τὴν οἰκογενείαν του.

Μετὰ τινα λεπτὰ ὁ κ. Χρῆστος ἀνεπαύετο ἐπὶ τῆς κλίνης τῆς Μαρίας, ὅλαι ὅμως αἱ περιποιήσεις, τὰς ὁποίας τῷ ἐπεδαφίλευσαν ἔμεναν ἄνευ ἀποτελέσματος.

Ἀρκετὴ ὥρα εἶχε παρέλθῃ καὶ οὐδεὶς ἐφαίνετο· τέλος ἔφθασεν ὁ ἐφημέριος καὶ τινες γυναῖκες.

Ἡ οἰκία τοῦ κ. Χρῆστου ἦτο κλειστὴ καὶ μόνον μετὰ πολλὴν ὥραν, ὅταν ἀνεκάλυψαν τὸν Γρηγόρη εἰς οἰνοπωλεῖόν τι ἔμαθον παρ' αὐτοῦ ὅτι οἱ νέοι του κύριοι εἶχον ἀναχωρήσῃ αὐθημερὸν διὰ μακρὸν ταξίδιον χωρὶς νὰ τῷ εἰποῦν ποῦ ἐπήγαγον. Οὐδὲν δὲ ἐνδιαφέρον ἔδειξε διὰ τὸν κύριόν του, ὅτε τῷ εἶπον εἰς ποῖαν κατάστασιν εὐρίσκειτο.

Ὁ ἐφημέριος ἔφθασε, καθ' ἣν στιγμὴν ὁ ἀσθενὴς ἤνοιγε τὸ στόμα διὰ νὰ ἐρωτήσῃ ποῦ εὐρίσκειτο.

— Εἰς μίαν καλὴν κόρην, ἡ ὁποία σὲ περιποιεῖται μὲ πολλὴν εὐχαριστήσιν, ἀπήντησεν ὁ ἱερεὺς, δεικνύων τὴν Μαρίαν, ἣτις ἵστατο πλησίον τῆς κλίνης.

— Πίε, εἶπεν ἡ κυρὰ Φώταινα, δίδουσα εἰς αὐτὸν ποτόν τι δυναμωτικόν.

Ἡ φωνὴ αὐτὴ ἐνεποίησεν ἐντύπωσιν παράδοξον εἰς τὸν κ. Χρῆστον.

— Ναί, ναί, εἶπεν, εὐχαριστῶ, εὐχαριστῶ.

Καὶ δύο δάκρυα ἐκυλίσθησαν ἀπὸ τοὺς ὀφθαλμούς του.

— Μὰ ἡ Ἰουλίᾳ μου ποῦ εἶνε;

— Ὅθ' ἔλθη τώρα, ἡσύχασε, εἶπεν ὁ Ἱερεύς.

— Ναι... ξεύρω... ξεύρω...

Ἐκλείσει ἔπειτα τοὺς ὀφθαλμούς του καὶ ἐπρόφερε λέξεις τινὰς ἀσυναρτήτους, αἵτινες ἀπέληξαν εἰς ῥόγχον ὑπόκωφον· ὁ ἐφημέριος ἤρχισε νὰ ἀναγινώσκῃ ἐπ' αὐτοῦ εὐχὰς, ὁ δὲ ἰατρός φθάσας ἐβεβαίωσε τὸν θάνατον.

Ἐμαθον κατόπιν παρὰ τοῦ Γρηγόρη, ὅτι τὴν πρωίαν ἐξήγησις μεταξὺ πατρὸς καὶ τέκνων ἔλαβε χώραν, κατὰ τὴν ὁποίαν θυγάτηρ καὶ γαμβρὸς ἀνήγγειλαν ὅτι ἀπεφάσισαν ὀριστικῶς νὰ ἀφήσωσι τὸ χωρίον καὶ νὰ ζήσωσιν εἰς τὴν πόλιν. Μάτην ὁ κ. Χρῆστος ἠναντιώθη, αὐτοὶ ἀνεχώρησαν ἀμέσως, ἵνα ἐκλέξωσι τὴν νέαν κατοικίαν.

Χάρις δ' εἰς τὴν Ροβινσωνέτταν, ἡ ὁποία πρώτῃ ἔδωκε τὸ παράδειγμα τῆς εὐσπλαχνίας, οἱ πλείστοι τῶν κατοίκων τοῦ χωρίου συνώδευσαν τὴν ἐκφορὰν.

Ὅταν μετὰ ἑξ ἡμέρας οἱ δύο συζυγοὶ ἐφάνησαν εἰς τὸ χωρίον ἡ Ἰουλίᾳ δὲν ἐφάνη αἰσθανθεῖσα λύπην πολλὴν διὰ τὴν ἀπώλειαν τοῦ πατρὸς τῆς, ὅσον ἐπλήγη ἐν τῇ ὑπερηφανείᾳ τῆς, διότι οὗτος ἐξέπνευσεν εἰς τὴν οἰκίαν τῆς ἀθλίᾳς ἐκείνης, εἰς τὴν ὁποίαν δὲν εἶχε συγχωρήσῃ ἀκόμη ὅτι διέφυγε τὴν τυραννίαν τῆς.

Ὁ θάνατος τοῦ κυρ Χρήστου ἐπέφερε ριζικὴν μεταβολὴν εἰς τὰς σχέσεις τῶν δύο συζύγων. Ὁ κύριος κατ' ἀρχὰς ἤρχισε νὰ κάμνῃ ἀπουσίας, τὰς ὁποίας κατόπιν ἔκαμε συχνότερας καὶ μακροτέρας· παρελάμβανε δ' ὡς ἐπὶ τὸ πλείστον καὶ τὸν Γρηγόρη καὶ οὕτως ἡ κυρία ἔμενε μόνη.

Εὐνόητος ἦτο πλέον ἡ κατάστασις, εἰς τὴν ὁποίαν εὐρίσκοντο τὰ οἰκογενειακά τῶν πραγμάτων. Ὁ γαμβρὸς τοῦ κυρ Χρήστου ἐπανέλαβε τὸν πρότερον βίον του, ὁ ὁποῖος δὲν ἦτο ἀξιόστῳτατος, ἔχων ὡς ἀκόλουθον καὶ τὸν Γρηγόρη, ὅστις δὲν ἐπανῆλθεν εἰς τὸ χωρίον εἰμὴ διὰ νὰ λάβῃ μίαν ὑπογραφήν παρὰ τῆς κυρίας του. Ὅλοι λοιπὸν αἱ οἰκονομίαι, τὰς ὁποίας μὲ τόσα τεχνάσματα κατώρῳσε νὰ θησαυρίσῃ καὶ αἱ ὁποῖαι τόσα δάκρυα ἐστοίχισαν εἰς πολλοὺς πτωχοὺς ἀνθρώπους θὰ ἀφίπταντο οὕτω διὰ μιᾶς.

Ὅσφ δ' αἱ ἡμέραι παρήρχοντο τοσοῦτω μᾶλλον συνηθάνετο τὴν κατάστασίν τῆς. Δὲν ἐδαμάζετο ὁμως ὁ τραχὺς αὐτῆς χαρακτήρ, ἀλλὰ τούναντιον ἐπανεστᾶται καὶ δὲν παρεμυ-

θεῖτο εἰμὴ μόνον μανθάνουσα καὶ τῶν ἄλλων τὰς δυστυχίας.

Ἡ εὐτυχία ὅθεν τῆς Μαρίας ἦτο δι' αὐτὴν ὀξεῖα μέριμνα, ἐνῶ τούναντιον ἡ Ροβινσωνέττα ἐπὶ τῇ σκέψει τῆς δυστυχίας τῆς ἠσθάνετο ἐκλιπούσαν πᾶσαν ἀντιπάθειαν.

— Δυστυχισμένη γυναῖκα, ἔλεγεν, ἄς ἡμποροῦσα νὰ τῆς ἀποδείξω, ὅτι δὲν ἐλθσμένησα ὄλην καλωσύνην ποῦ εἶχε δι' ἐμέ κατ' ἀρχὰς.

Ἀπὸ τριῶν ἤδη ἐτῶν ἡ Ροβινσωνέττα κατῳκει εἰς τὸν «Πύργον τῆς Κουκουβάχιας», ὅταν ὁ κ. Εὐτύχιος ἡμέραν τινὰ τῇ ἀνήγγειλε τὸν θάνατον τοῦ κ. Κοσμοῦ, εἰς ὃν ἀνήκον τὰ ἐρείπια.

Ἡ Μαρία ἠσθάνθη εὐλικρινῆ θλίψιν, ὅτε τὸ ἤκουσε, διότι πραγματικὸν ἐνδιαφέρον εἶχε δεῖξῃ καὶ οὗτος πρὸς αὐτήν.

— Πιθανόν, εἶπεν ὁ κ. Εὐτύχιος νὰ ἐτακτοποίησῃ πρὶν ἀποθάνῃ τὰ πράγματα πρὸς ἡσυχίαν σου.

— Ἄ, ἀλήθεια, τὸ ἐλθσμένησα αὐτό, ὑπέλαβεν ἡ Μαρία δὲν πιστεύω νὰ μὲ ἐνθυμήθῃ τοῦ ἡμῶν ξένη ὅλως διόλου, καὶ ἔπειτα δὲν θὰ θέλῃ βέβαια νὰ ἀδικήσῃ τοὺς κληρονόμους του.

— Ἐγὼ θὰ τὸ μάθω, εἶπεν ὁ κτηματίας, κατ' αὐτὰς θὰ ὑπάγω εἰς τὴν πόλιν.

Καὶ ἰδοὺ τί ἔμαθεν. Ὁ ἀποθάνων εἶχεν ὡς κληρονόμους τέσσαρας ἀνεψιούς, μεταξὺ τῶν ὁποίων ὡς ἔλεγε πάντοτε, οὐδεμίαν ἔκαμε διάκρισιν, οὐδεμίαν δὲ ἀφῆκε διαθήκην καὶ ἐπὶ τῇ αἰτήσῃ τῶν κληρονόμων τὰ κτήματα θὰ ἐξηγυροῦντο εἰς πλειοδοσίαν, διότι οὗτοι δὲν ἐνόουν νὰ τὰ διανεμηθῶσιν ὡς εὐρίσκοντο.

— Ὅθ' πωλήσουν ἐπομένως καὶ τὸν Πύργον; συνεπέρανεν ἡ Μαρία.

— Αἶ, βέβαια, εἶπεν ὁ κ. Εὐτύχιος καὶ εἶτα προσέθηκε μὲ μειδιάμα ἐκφραστικόν, ἀλλὰ αὐτὸ δὲν θὰ εἶνε μεγάλο πρᾶγμα καὶ κάποιος, ποῦ γνωρίζω, ἡμπορεῖ πολὺ καλὰ νὰ τὸ ἀγοράσῃ καὶ ἔπειτα νὰ σοῦ τὸ ἐνοικιάζῃ.

— Ὅχι πολὺ ἀκριβὰ λέτε; ἠρώτησεν ἡ Μαρία, τὴν ὁποίαν ἤρχισε νὰ ἀπασχολῇ τὸ ζήτημα αὐτό. Καὶ ἔως ποῖα τιμὴ, νομίζετε ὅτι ἡμπορεῖ νὰ ἀναβῇ;

— Τί ξεύρω κι' ἐγώ. Ἡ ἀλήθεια εἶνε ὅτι σὺ πολὺ ὕψωσες τὴν τιμὴν του. μὰ ἐπὶ τέλους τί εἶνε; πέτραις καὶ κρημνίσματα. Ἄς βάλουμε δέκα δεκαπέντε λίραις τὸ πολὺ. . .

— Καὶ ἂν τῆς ἐδίδα ἐγώ;

— Ἐσύ, κορίτσι μου; Μὰ τί; ἔχεις λοιπὸν

τόσο μεγάλα ποσὰ στὸ χέρι; Καλὴ ιδέα εἶνε αὐτὴ καὶ ἔπειτα ὅταν στὴ δημοπρασίᾳ ἀκούσουν νὰ δίδῃς καὶ σὺ τιμὴ, εἶμαι βέβαιος ὅτι κανεὶς δὲν θὰ πλειοδοτήσῃ.

— Καὶ τότε;

— Καὶ τότε θὰ ἔχῃς τὸν Πύργον μὲ πολὺ μικρὴ τιμὴ. Μόνον ὅτι δὲν εἶσαι ἀκόμη σὲ ἡλικία καὶ πρέπει νὰ βάλῃς κανένα κηδεμόνα. Ἄλλὰ ἔχομε καιρὸν ἀκόμη, δὲν θὰ πωληθῶν πρὶν ἀπὸ δύο τρεῖς μῆνας.

— Ὅθ' σκεφθῶ, κύρ Εὐτύχιε.

Καὶ πραγματικῶς ἐσκέφθη, ἐσχημάτισε τὴν ἀπόφασίν τῆς καὶ ὅταν τὴν προσεχῆ κυριακὴν ἡ κυρία Φώταινα τῇ ἐξητοῦσε τὴν γνώμην τῆς.

— Ἀπεφάσισα, εἶπε, πρέπει μόνον νὰ μὲ βοηθήσετε.

— Λέγε, ἀγάπη μου, καὶ ξεύρεις πῶς δὲν θὰ σοῦ ἀρνηθῶ.

— Νὰ ἐπειδὴ ἐγὼ δὲν εἶμαι ἀκόμη εἰς ἡλικίαν δὲν ἡμπορῶ νὰ ἀγοράσω. . .

— Ὁ κύρ Εὐτύχιος μοῦ εἶπεν, ὅτι θὰ διορθώσῃ τὰ πράγματα μὴν ἀνησυχῆς, διέκοψεν ἡ κυρία Φώταινα.

— Μὰ τίς ἡ ἀνάγκη νὰ διορθώσῃ αὐτός,

Αἱ ὑπηρεσίαι τοῦ ΣΑΠΩΝΟΣ

νορίζετε ἄρα γε, μικροὶ μου καὶ μικραὶ μου φίλαι, τί πρᾶγμα εἶνε ὁ σάπων, ἀπὸ τί κατασκευάζεται καὶ διατί πλύνομεν μὲ αὐτὸν κατὰ πᾶσαν στιγμὴν τὰς χεῖράς μας καὶ ἐν γένει συγχὰ τὸ σῶμα καὶ τὰ φερέματά μας; Ὅθ' μοὶ ἀπαντήσητε, μάλιστα. Καὶ ὅμως ἐγὼ θὰ σᾶς ἀποδείξω ὅτι ἔχετε μικρὰν ιδέαν περὶ τοῦ σάπωνος· διότι ὀφείλομεν νὰ ὁμολογήσωμεν ὅτι ὅταν νιπτώμεθα πράττομεν τοῦτο κυρίως εἶπεν ἀπλῶς ἀπὸ συνήθειαν ἢ τὸ πολὺ ἀποβλέποντες μόνον εἰς τὴν καθαριότητα τοῦ σώματός μας καὶ οὐδὲν πλέον. Ἄλλὰ θὰ μοὶ εἰπῆτε καὶ ποίας ἄλλας ὑπηρεσίας δύναται νὰ μᾶς παράσῃ ὁ σάπων; Πρὶν ἀπαντήσω εἰς τὴν ἐρώτησίν σας ταύτην καλὸν θεωρῶ νὰ σᾶς εἰπῶ τινὰ περὶ κατασκευῆς τοῦ σάπωνος, ἀπὸ τὰ ὁποῖα θὰ εἶνε δυνατόν νὰ ἐννοήσητε εὐκολώτερον τὴν ἀπάντησίν μου.

Ὁ σάπων κατασκευάζεται ἀπὸ τὸ ἔλαιον

ἀφοῦ ὑπάρχῃ καλλίτερος τρόπος. Δὲν ἡμπορεῖτε νὰ ἀγοράσετε σεις δι' ἐμέ; . . Ὅθ' ἦτο σὴν νὰ τὸ ἀγοράζα ἐγὼ ἡ ἰδίᾳ.

— Μὰ δὲν συλλογίζεσαι ὅτι θὰ γράψουν τὸ ἰδικὸ μου τὸ ὄνομα εἰς τὸ χαρτί.

— Ναι καὶ ὅταν θὰ εἶμαι εἰς ἡλικίαν θὰ μοῦ τὸ δώσετε ὀπίσω.

— Μὰ ἂν ἐγὼ ἀποθάνω;

— Ὡ δὲν θὰ ἀποθάνετε, εἶπεν ἡ Μαρία μὲ ὄραιον μειδιάμα, καὶ ἔπειτα θὰ ἐπήγαυε εἰς τὸν Πέτρον. Αὐτὸς θὰ ἠθέλε ποτὲ νὰ κρατήσῃ ἰδικὸ μου κτήμα;

— Ὅχι βέβαια, ἐφώνασεν ὁ μειραξ, ἀλλ' ἐπὶ τέλους ἡμπορῶ νὰ ἀποθάνω καὶ ἐγώ.

— Ἄ, Θεέ μου! εἶπεν ἡ Μαρία γελῶσα θορυβωδῶς. Αἶ κι' ἐγὼ ἡμπορῶ ν' ἀποθάνω καὶ τότε μὲ κληρονομεῖτε, ἀφοῦ εἴσθε οἱ καλλίτεροί μου φίλοι.

— Οὐ, καὶ μὲν, τί πράγματα λέγεις!

— Σεις ἐκάματε ἀρχὴν. Ἔτσι λοιπὸν δὲν θὰ μοῦ ἀρνηθῆτε.

Οὕτω λοιπὸν ἀπεφασίσθη καὶ δὲν ἀνέμενον ἢ τὴν ἡμέραν τῆς πωλήσεως.

(Ἐπεταὶ συνέχεια).

καὶ κυρίως εἰς τὰ μέρη μας ἀπὸ τὸ ἔλαιον τῆς ἐλαίας μολονότι κατασκευάζουσιν ἐν Εὐρώπῃ καὶ σάπωνας ἀπὸ λίπος ζῶων. Τὸ ἔλαιον λοιπὸν ἢ τὸ λίπος τοῦτο βράζομεν ἐντὸς σιδηροῦ λέβητος μετὰ ἀλυσίας (ἀλουσιᾶς), τὴν ὁποίαν παρασκευάζομεν συνήθως διαλύοντες ἐντὸς τοῦ ὕδατος μίγμα σόδας καὶ ἀσβέστου ἢ καὶ ἀπ' εὐθείας καυστικῆν σόδα. Διὰ τοῦ βρασμοῦ τὸ ἔλαιον ἢ τὸ λίπος ἐνούται ὀλίγον κατ' ὀλίγον μετὰ τῆς καυστικῆς σόδας καὶ οὕτω παράγεται ὁ σάπων, τὸν ὁποῖον ἐξαγομεν τοῦ λέβητος, στεγνόνομεν, κόπτομεν εἰς διάφορα τεμάχια, σφραγίζομεν καὶ οὕτω παραδίδομεν εἰς τὴν κοινὴν χρῆσιν· αὐτὸς εἶνε ὁ κοινὸς λευκὸς καὶ καθαρὸς σάπων. Ἐν τούτοις μερικοὶ ἐργοστασιάρχαι ἀπὸ πλεονεξίαν νοθεύουσι τὸν καθαρὸν τοῦτον σάπωνα ἀναμιγνύοντες μετ' αὐτοῦ κόνιν ἀσβεστολίθου, τάλκη καὶ διάφορα ἄλλα ξένα σώματα. Ἐγὼ ὅμως θὰ σᾶς ὑποδείξω εὐκόλον τρόπον διὰ τοῦ ὁποῖου νὰ δύνασθε νὰ ἀνακαλύπτητε τὰς τοιαύτας νοθείας· πρὸς τοῦτο δὲν ἔχετε παρὰ νὰ βράσῃτε μετὰ προσοχῆς (διὰ νὰ μὴ ἀνάψῃ τὸ οἰνόπνευμα) ὀλίγον σάπωνα μετὰ οἰνοπνεύματος· τότε ὁ μὲν σάπων θὰ διαλυθῇ, ἐνῶ αἱ

ξένοι ούσαι δὲν θά διαλυθῶσιν· ἄμα δὲ παρατηρήσετε θόλωμα ἢ κατακάθισμα ἐννοεῖτε ἀμέσως ὅτι ὁ σάπων σας εἶνε νοθευμένος.

Εἰς τὸν σάπων τὸν καθρὸν προσθέτουσιν οἱ ἐργαστασιάρχαι πολλάκις διάφορα ἀρώματα ἢ καὶ χρώματα ἢ καὶ ἀντισηπτικὰς οὐσίας καὶ οὕτω μᾶς παρασκευάζουσι τοὺς ἀρωματωδεις καὶ ἄλλους διαφόρους σάπωνας.

Καὶ τώρα λοιπὸν σᾶς ἐρωτῶ ὁ σάπων χρησιμεύει ἄρα γε μόνον διὰ νὰ καθαρίζωμεθα μηχανικῶς. Οὐχί· ὁ σάπων ἐκτὸς τῶν ὁρατῶν τούτων ὑπηρεσιῶν μᾶς παρέχει καὶ ἄλλας ἀτυχεῖται τῷ λόγῳ ἀνωτέρας, ἀλλὰ ἀοράτους... ἀπεδείχθη σήμερον ὅτι φρονεῖ τὰ μικρόβια!... Τί εἶνε δὲ μικρόβια, ὅλοι τὸ γνωρίζετε· εἶνε τὰ αἷτια, τὰ ἴσποια γεννῶσι τὰς ἀσθενείας. Ὅταν λοιπὸν πλυνώμεθα ὄχι μόνον παρασύρομεν μηχανικῶς τὰς διαφόρους ἀκαθαρσίας ἐκ τοῦ σώματός μας, ἀλλὰ φονεύομεν καὶ τὰ ἐπ' αὐτοῦ τυχόντα μικρόβια. Διὰ τοῦτο πάντοτε πρέπει νὰ πλυνώμεν διὰ τοῦ σάπωνος τὸ σῶμα καὶ ἰδίᾳ τὰς χεῖρας καὶ τὸ πρόσωπόν μας καὶ μάλιστα συχνά, διότι τοιοῦτοτρόπως προφυλάσσομεν τὸ πολυτιμότερον πρᾶγμα, τὸ ὅποιον ἔχομεν εἰς τὸν κόσμον τοῦτον, ἦτοι τὴν ὑγίαν μας. Οἱ ἄν-

θρωποι, οἱ ὅποιοι εἶνε ρυπαροὶ καὶ δὲν πλύνονται συχνά μὲ τὸν σάπωνα εἶνε ἐκτεθειμένοι εἰς τὰς διαφόρους ἐπικινδύνους πολλάκις ἀσθενείας. Πόσον λοιπὸν ὑγιεινὸν καὶ ὠφέλιμον πρᾶγμα εἶνε ὁ σάπων!...

Καὶ τώρα θὰ μὲ ἐρωτήσητε, ποῖος ἄρα γε εἶνε ὁ ὑπὸ τὴν ἔποψιν ταύτην ὠφελιμότερος σάπων. Ὁ καλλίτερος καὶ ὑγιεινότερος σάπων, μικροὶ μου καὶ μικραὶ μου ἀναγνώστρια, εἶνε ὁ κοινὸς σάπων, ἐκείνος δηλαδὴ μὲ τὸν ὅποιον πλύνομεν τὰ φορέματά μας καὶ μάλιστα ὅταν τὸν μεταχειρίζωμεθα μὲ τὸ γλυκὺ ὕδωρ· διὰ τοῦτο δὲ καὶ νεωτέρα ἀστυνομικὴ διάταξις ἐν Γαλλίᾳ διατάσσει τοὺς κουρεῖς νὰ καθαρίζουσι τὰ ξυράφια των, τὰς ψαλίδας των καὶ τὰ λοιπὰ ἐργαλεῖά των μετὰ ὕδατος ἐντὸς τοῦ ὁποίου ἔβρασαν κοινὸν σάπωνα. Ἐπίσης καὶ ἡμεῖς ὅταν πλυνώμεν τὰ ἀσπρόρουγά μας ἢ ἄλλα φορέματα πρέπει νὰ τὰ βραζώμεν μετὰ σάπωνος, ἀφοῦ οὗτος πολλάκις δὲν δύναται νὰ εἰσχωρήσῃ εἰς τοὺς πόρους τῶν ὑφασμάτων καὶ νὰ φονεύσῃ τὰ μικρόβια.

Καὶ ἤδη, ὅτε ἐμάθετε τὰς λαμπρὰς ὑπηρεσίας τοῦ σάπωνος, ποῖος ἐξ ὑμῶν δὲν θὰ θελήσῃ νὰ ἐπωφεληθῇ;

Φώτης.

ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ ΜΗΝΩΝ ΠΡΟΣ ΜΙΚΡΟΝ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΙΤΗΝ

Ε' ΜΑΪΟΣ

Ἀγαπητέ μοι φίλε,

κολουθῶν καὶ ἐγὼ τὸ σύστημα τῶν πρεσβυτέρων μου ἀδελφῶν σοὶ γράφω ὀλίγας γραμμὰς, ἵνα συστηθῶ, καίτοι ὁμολογῶ εἰλικρινῶς ὅτι δὲν ἀγαπῶ νὰ περιαιτολογῶ. Ἀλλ' ἀνάγκη. Εἶμαι ῥωμαῖος τὴν καταγωγὴν, ὡς καὶ ὅλοι οἱ ἀδελφοί μου, κοσμοπολίτης ὅμως τὴν ὑπηκοότητα· ὁ ἀνάδοχός μου μοι ἔδωκε τὸ ὄνομα, ὅπερ φέρω, πρὸς τιμὴν τῆς μητρὸς τοῦ Ἑρμοῦ Μαιᾶς, μιᾶς τῶν 7 Πλειάδων, τοῦ ποιητικωτάτου τούτου ἀστερισμοῦ, ὅστις στολιζει τόσα καὶ τόσα δημοτικὰ σας ἔπη καὶ παρὰ μῦθα. Πρὸς Ἑλλήσιν ἀντιστοιχῶ σχεδὸν πρὸς τὸν Θεοφύλιον, μὴν ἄφιερῶμένον εἰς τὸν Ἀπόλλωνα καὶ τὴν Ἄρτεμιν, εἰς τὸ Φῶς δηλαδὴ, τὴν Μουσικὴν, τὴν Ποίησιν, τὴν Θῆραν, ὅ,τι ὠραιότερον, ἀρ-

μονικώτερον καὶ τερπνότερον ὑπάρχει ἐπὶ τῆς γῆς. Καὶ σήμερον ἐτι εἶμαι ὁ μὴν τοῦ ἔσηματος, τῆς εὐθυμίας, τῶν ἀνθέων, καίτοι δὲ ὠρισμένως ἔχω 31 μόνον ἡμέρας, βασιλεύω πολὺ περισσότερον ἐπὶ τῆς γῆς ἢ ἄλλοι μου ἀδελφοί.

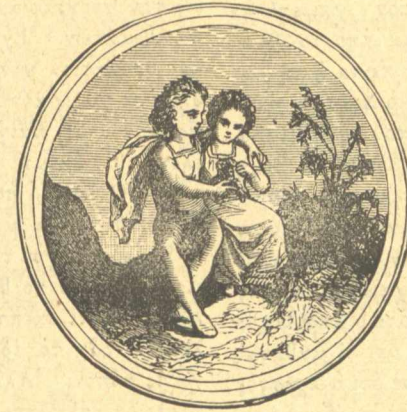
Πόσοι μὲ ἔχουσι ψάλη. Ἐὰν ἤθελον νὰ σοὶ ἀριθμήσω τὰς ψάλας, αἷτινες μοὶ ἐποιήθησαν τόμον ὀλόκληρον ἡδυνάμην νὰ καταρτίσω ἀρκοῦμαι μόνον νὰ σοὶ ἀναφέρω ὅτι δὲν ὑπάρχει δόκιμος ποιητής, δὲν ὑπάρχει στιχοπλόκος ἢ στιχοκλόπος, ὅστις νὰ μὴ ἔμνησε τὰ θέλητρά μου. Ἐὰν ἐμπνέη πάντοτε τὸ ὦραϊον ἐπὶ τῆς γῆς, μοὶ ἀρμύζουσιν ὄντως ψάλα καὶ ὕμνοι, διότι ἔχω πλεῖστα ὅσα προτερήματα· ὄχι πάλιν ὅτι δὲν ἔχω καὶ τὰ ἐλαττώματά μου καὶ τὰς μελαίνιας κηλίδας· κηλίδας ἀποδίδουσι καὶ εἰς τὸν ἥλιον — καὶ λέγουσι μάλιστα οἱ ἀρμόδιοι ὅτι ἀπὸ τίνος μεγαλόνοουσι

μετὰ μεγάλης ὀψωσῶν ταχύτητος — ὥστε δὲν δύναται νὰ λείψωσι καὶ ἀπὸ ἐμέ· ἔπειτα οὐδεὶς ἀναμάρτητος.

Φθάνοντα μὲ ὑποδέχονται κατ' ἔτος μετὰ πλείονος τιμῆς ἢ ὅσης οἱ ἀρχαῖοι Ῥωμαῖοι ὑπεδέχοντο τοὺς θριαμβεύοντας στρατηγούς των· ἀφ' ἑσπέρας σχεδιάζονται ἐκδρομαὶ, στέφανοίτοιμάζονται διὰ τὰ παράθυρα καὶ τὰς θύρας τῶν οἰκιῶν καὶ ἀπὸ τῆς αὐγῆς ἀκόμη τῆς «πρωτομαγιάς» ἐκχύνονται εἰς τὰς ἐξοχὰς, τοὺς κήπους καὶ τὰς πλατείας. Ἀλλὰ τί σοὶ τὰ λέγω αὐτά; Σὺ τὰ γνωρίζεις καὶ ἐμοῦ ἀκόμη καλλίτερον· πόσας ἄρα γε ἡμέρας ἐνωρίτερον, μικροὶ μου καὶ μικραὶ μου φίλαι, σχεδιάζετε τὴν πρωτομαγιάτικην αὐτὴν διασκεδάσιν καὶ προαπολαύετε τῆς προσδοκωμένης τέρψεως!

Ὅ,τι δὲν γνωρίζετε ἴσως εἶνε ὅτι πολλοὶ μεταθέτουσιν εἰς ἐμὲ τὸ «Πρωτομαγιάτικον» γέλασμα, καὶ γίνεται ζωηρότερα κίνησις τοιοῦτοτρόπως· διατί τὸ πράττουσιν ἀγνοῶ· ἐπίσης τινὲς μοὶ ἀποδίδουσι κηκοποιῶν μαγικὴν δύναμιν, ἕνεκα τοῦ ἐξῆς συμβάντος. Χίρα

εἶχεν υἱὸν μονογενῆ, τοῦ ὁποίου τὴν ζωὴν κακὴ μάγισσα ἐξήρτησεν ἐκ τῆς διατηρήσεως μικροῦ κατόπτρου· ἡ μήτηρ τρέμουσα μετέθετεν αὐτὸ εἰς τὰ ἀσφαλέστερα τῆς οἰκίας μέρη· ἀλλ' ἡμέραν τινὰ τοῦ Μαῖου ἐτοιμάζουσα τοὺς στήμονας ὑφάσματος, ὅπερ θὰ ὑφαινεῖ εἰς τὸν

ἐργαλείῳ τῆς, ἐκτύπησεν ἤλὸν τινὰ ἐπὶ τοῦ τοίχου· ὁ ἀντικυπὸς ἐρριψε τὸ εἰς τὸ παρκακείμενον δωμάτιον κρεμάμενον κατόπτρον, ὅπερ ἐθραύσθη αὐθωρεὶ καὶ ὁ υἱὸς τῆς χήρας ἀπέθανεν! Ἐκτοτε ἡ δημώδης συμβουλή· Ὅπόσῃ γὰρ μονογενῆ, τὸν Μαῖου δειασθῆπαρί· ἡ τις αὐστηρότατα τηρεῖται παρὰ τοῖς τρηοῦσιν εὐλαβῶς τὰ πάτρια.

Δὲν πιστεύω νὰ πταίω εἰς αὐτὴν τὴν περίστασιν, ἀλλ' οἱ ἄνθρωποι εἰσθε ἄδικοι πολ- λάκις.

Εἰς τὰ πέταλα τῶν ἀνθέων τῆς παλλεύκου ἀνθοδέσμη, ἦν σοὶ στέλλω, θὰ εὔρησ τὴν εἰκόνα μου, ἵνα μὴ με λησμονῆς μέχρι τῆς ἐπανόδου μου.

Σὲ ἀσπάζομαι διὰ τοῦ

Φιλῶνος.

ΤΑ ΓΕΝΕΘΛΙΑ ΜΟΥ

Χθὲς εἶχα τὰ γενεθλιά μου
Καὶ πῆρα δῶρα μὲ σωρό.
Ἄφῃκα τὰ ἐπτά, παιδιὰ μου,
Δὲν εἶμαι πειὰ παιδὶ μικρὸ
Τώρα φορῶ πειὰ πανταλόνια,
Φορῶ καπέλλο ναυτικόν,
Φορῶ καὶ μπόταις μὲ κορδόνια,
Καὶ μπαστουνάκι, διές, κρατῶ...

ὦ, εἶμαι πειὰ μέγας τώρα,
Δὲν εἶμαι ἀμυαλο παιδί,
Δὲν χάνω δῶ κι' ἐκεῖ τὴν ὦρα
Ποῦ μὲ ὀρίζουν γιὰ σπουδῆ.

Κι' ἂν κι' ἀγαπῶ ἀπ' τὴν καρδιά μου
Ἄλογα, τσέρκια καὶ κρυφτιά,
Μὰ ξέρω ὅμως πειὰ, παιδιὰ μου,
Πῶς πρέπει καὶ νὰ μελετῶ,

Πῶς οἱ μεγάλοι δὲν ταιριάζει
Νὰ ἀγαποῦν τὴν τεμπελιά,
Πῶς ἂν κανεὶς δὲν κοπιάζη
Καμμιά δὲν γίνεται δουλειά

Γι' αὐτὸ καὶ ἐγὼ μὲ τὴν καρδιά μου
Θὰ γράφω καὶ θὰ μελετῶ
Εἶμαι μέγας πειὰ, παιδιὰ μου,
Ἐχθὲς ἐμβῆκα στὰ ὀκτώ!

Εἰμαρμένον.

ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΝ ΜΙΚΡΟΥ ΜΑΘΗΤΟΥ

(Συνέχεια· ἴδε Φολιάδιον 12).

Χαριδῆμος λατρεύει τὸν Χρῆστον, ἀμα δὲ εἰσέληθ' εἰς τὴν παρὰ δόσιν τὸν ζητεῖ διὰ τῶν ὀφθαλμῶν του. Ποτὲ δὲν ἀναχωρεῖ χωρὶς νὰ τὸν χαιρετίσῃ. Ὅταν πέσῃ κάτω ἀπὸ τὸ θρανίον τὸ βιβλίον, ἢ πέννα ἢ τὸ μολυβδοκόνδυλον τοῦ Χαριδῆμου, ὁ Χρῆστος σκύπτει ἀμέσως τὸ λαμβάνει καὶ τοῦ τὸ δίδει διὰ νὰ μὴ κουρασθῇ. Ἐπειτα τὸν βοηθεῖ νὰ βάζῃ τὰ βιβλία του μέτα εἰς τὸν σάκκον του καὶ νὰ φορῇ τὸ ἐπανωφόριόν του. Ὁ Χαριδῆμος τόσον ἀγαπᾷ τὸν Χρῆστον, ὥστε ὅταν ὁ διδάσκαλος ἐπαινεῖ τὸν φίλον του ὑπερευχαριστεῖται, ὡς νὰ ἐπῆνε τὸν ἴδιον. Νομίζω ὅτι ὁ Χαριδῆμος διηγῆθη εἰς τὴν μητέρα του, ὅτι οἱ μαθηταὶ τὸν ἐπειράζαν εἰς τὰς ἀρχὰς καὶ ὅτι ὁ Χρῆστος τὸν ὑπερασπίσθη, διότι ἰδοὺ τί συνέβη σήμερον τὸ πρωί. Εὐριχάμην εἰς τὸ δωμάτιον τοῦ διευθυντοῦ, ὅπου μὲ ἐστειλεν ὁ διδάσκαλος διὰ νὰ φέρω τὸ πρόγραμμα τῶν μαθημάτων.

Ἀφῆνης εἰσήλθε μία ξανθὴ κυρία, μαυροφρεμένη, ἢ μήτηρ τοῦ Χαριδῆμου καὶ ἠρώτησε τὸν διευθυντήν.

— Εἰς τὴν τάξιν τοῦ υἱοῦ μου ὑπάρχει εἰς μαθητῆς ὀνομαζόμενος Χρῆστος;

— Ναί, κυρία.

— Ἐχετε τὴν καλωσύνην νὰ τὸν προσκαλέσητε ἐδῶ μίαν στιγμὴν; Θέλω νὰ τοῦ εἶπω δύο λέξεις.

Ὅταν ἦλθεν ὁ Χρῆστος, ἀπορῶν τί τὸν ἠθελεν ὁ διευθυντής, ἢ ξανθὴ κυρία ἀμα τὸν παρετήρησεν ἔτρεξε πλησίον του καὶ τὸν ἠσπάσθη ἐπανειλημμένως.

— Σὺ εἶσαι ὁ Χρῆστος, ὁ φίλος τοῦ υἱοῦ μου; Ὁ ὑπερασπιστὴς τοῦ δυστυχικοῦ μικροῦ μου; Σὺ εἶσαι, καλὸν μου παιδί;

Τότε ἐξέβαλεν ἀπὸ τὸν λαιμὸν της μίαν χρυσὴν ἀλυσίδα, ἀπὸ τὴν ὁποίαν ἐκρέματο εἰς σταυρὸς, καὶ τὴν ἐπέρατεν εἰς τὸν λαιμὸν τοῦ Χρήστου, εἰπούσα πρὸς αὐτόν.

— Λάβε αὐτὰ τότε μικρὰν ἐνθύμησιν, ἀγαπητέ Χρῆστε, ἀπὸ μίαν μητέρα, ἢ ὁποία σὲ εὐλογεῖ καὶ σὲ εὐχαριστεῖ, διότι ὑπερασπίζεται τὸν υἱὸν της.

13.

Ο ΠΡΩΤΟΣ ΤΗΣ ΤΑΞΕΩΣ

5 Δεκεμβρίου.

Ὁ πρῶτος τῆς τάξεώς μας εἶναι ὁ Δημήτριος. Ἐλαβε τὸ πρῶτον βραβεῖον εἰς τὰς τριμηνιαίας ἐξετάσεις καὶ θὰ εἶνε καὶ αὐτὸ τὸ ἔτος πρῶτος. Οὐδεὶς δύναται νὰ τὸν φθάσῃ εἰς ὅλα τὰ μαθήματα. Εἶνε πρῶτος εἰς τὴν γραμματικὴν, πρῶτος εἰς τὴν ἀριθμητικὴν, πρῶτος εἰς τὴν ἰχνογραφίαν, πρῶτος εἰς τὴν σύνθεσιν τῶν θεμάτων. Ἐχει ἔκτακτον ἀντιληπτικὸν καὶ θαυμάσιον μνημονικόν. Μανθάνει τὰ μαθήματα χωρὶς κόπον καὶ ἡ μελέτη φαίνεται εἰς αὐτόν ὡς παιγνίδιον. Ὁ διδάσκαλός του ἔλεγε χθὲς ἀκόμη.

— Ὁ Θεὸς σοῦ ἐχάρητε μεγάλα δῶρα. Προσπάθητε νὰ μὴ τὰ σπαταλήσῃς.

Ζηλεύω ὀλίγον τὸν Δημήτριον. Ὅταν γράφω εἰς τὴν οἰκίαν τὸ θέμα μου, αἰσθάνομαι εἶδος λύπης, διότι σκέπτομαι ὅτι ὁ Δημήτριος ἐτελείωσεν ἤδη τὸ ἰδικόν του χωρὶς λάθος καὶ χωρὶς κόπον. Ἄλλ' ὅταν μεταβαίνω εἰς τὸ σχολεῖον καὶ βλέπω τὸν συμμαθητήν μου νὰ γελά, καὶ νὰ εἶναι εὐθυμὸς, ὅταν τὸν ἀκούω νὰ ἀπαντᾷ μὲ εὐκρίνειαν εἰς ὅλας τὰς ἀπαντήσεις τοῦ διδασκάλου, τότε λυπούμαι διὰ τὴν ζηλείαν μου, ἢ πικρίαν φεύγει ἀπὸ τὴν ψυχὴν μου, καὶ λυπούμαι διότι τὸν ἐζήλευσα.

Ἐπιθυμῶ νὰ εὐρίσκωμαι πάντοτε πλησίον του, καὶ νὰ μελετῶ μὲ αὐτόν ὅλα μου τὰ μαθήματα, διότι ἡ παρουσίαν του μοῦ δίδει θάρρος καὶ ἐπιθυμίαν νὰ ἐργασθῶ καὶ νὰ συμμερισθῶ τὸν ζῆλον του.

14.

Ο ΕΜΠΟΡΟΣ

10 Δεκεμβρίου.

Ὁ πατήρ μου θέλει νὰ προσκαλῶ κατὰ πᾶσαν κυριακὴν εἰς τὴν οἰκίαν μας ἕνα συμμαθητήν μου, καὶ νὰ πηγαίνω εἰς τὰς οἰκίας των διὰ νὰ κάμω ὀλίγους φίλους.

Σήμερον μὲ ἐπεσκέφθη ὁ συμμαθητής μου Γεώργιος. Εἶνε ὑψηλὸς καὶ ἰσχνός, οἱ δὲ μικροὶ ὀφθαλμοὶ του ἐρευνῶσι πανταχοῦ. Ὁ Γεώργιος ἔχει περίεργον χαρακτήρα. Μετρᾷ πάντοτε τὰ χρήματα. τὰ ὁποῖα ἔχει εἰς τὰ θυλάκιά του, καὶ εὐρίσκει διὰ τῶν δακτύλων πάντα πολυπλασιασμόν. Φυλάττει τὰ χρήματά του καὶ ἔχει ἕνα πλούσιον κουμπιῶν. Δὲν ἐξοδεύει τίποτε, ἀν δὲ πέσῃ ἀπὸ τὴν τσέπην του μίαν δεκάρα κάτω ἀπὸ τὸ θρανίον, εἶνε ἱκανὸς νὰ τὴν ζητῇ ὀλοκλήρους ὥρας.

Η ΑΣΘΕΝΕΙΑ ΤΗΣ ΚΟΥΚΛΑΣ

ΝΗΠΙΑΚΟΣ ΔΙΑΛΟΓΟΣ

ΠΡΩΣΩΠΑ: Βικτωρία, ἐτῶν 7 καὶ Ἡβη ἐτῶν 8.

ΒΙΚΤΩΡΙΑ. Ποῦ τρέχεις ἔτσι, Ἡβη μου, μέσα [στὸ μεσημέρι;]
Μοῦ φαίνεται ἀνήσυχη· καὶ κρατεῖς στὸ χέρι.
ΗΒΗ. (Κρατοῦσα περιτετυλιγμένην τὴν κοιλίαν της.)

Τί νὰ σοῦ πῶ! Ἡ κοῦκλά μου...

ΒΙΚΤΩΡΙΑ. (Διακόπουσα). Ἡ ἔμμορφή σου [Ξένη,

Ποῦ κλείει τὰ ματάκια της σὰν εἶνε πλα- [γιασμένη]

Καὶ ποῦ φωνάζει σὰν μωρὸ;

ΗΒΗ. (Περὶλυπος). Ἐκείνη ἢ καὶ μὲν!

ΒΙΚΤΩΡΙΑ. Τί ἐπαθε; Νὰ τὴν ἰδῶ! (Κόπτει ἐπ' αὐτῆς).

ΗΒΗ. Μοῦ πνίγεται στὸ βῆλα!

Ἐχει φρικτὴν καταρροή...

ΒΙΚΤΩΡΙΑ. Κι' ἐγὼ τὰ ἴδια εἶχα!

Ὅχι ἐγὼ, ἢ κοῦκλά μου! Μ' ἐκείνον τὸν [Γρηγόρη

Μαλώταμε εἰς τὰ γερὰ γι' αὐτὴ τὴν ἱστορίαν.

Γιατί αὐτὸς δὲν ἀγαπᾷ τὰς κοῦκλας...

ΗΒΗ. (Σοβαρά). Σὰν ἀγόρι.

Τ' ἀγόρια μὴπως ξέρουνε μιά κοῦκλα τί [ἀξίζει!

ΒΙΚΤΩΡΙΑ. Σωστά.

ΗΒΗ. Λοιπὸν τί ἔκαμε! Γιατί λέγε, Βικτωρία, Μήπως τὰ φουστανάκια της συχνά-πυχνά [σοῦ σχίζει;

ΒΙΚΤΩΡΙΑ. Μονάχα; Μοῦ τὴν ἔρριξε προχθὲς [εἰς τὸ ποτάμι!

Καὶ ὕστερα τὴν ψάρευε μ' ἀγκίστρι καὶ καλὰμ!

ΗΒΗ. (Μετὰ τρόμου).

Τὴν κακομοῖρα τὴν Αἰλή! Πνίγηκε ἢ καὶ μὲν;

ΒΙΚΤΩΡΙΑ. Βάζω ἐγὼ τὰ κλαμματα. Ἐτρέ- [ξεν ἢ Βιλένη,

Τὴν 'πὴρ' ἀπὸ τὰ χέρια του, μὰ νοιώθεις σέ [τί χάλι!

ΗΒΗ. Καὶ ποῖος γιαντρός τὴν κῦτταξε κι' εἶνε [σὰν πρῶτα παλι;

Ὅποιος κι' ἂν εἶνε γρήγορα στὰ πόδια του [θὰ πέσω

Νὰ γιάνη καὶ τὴν Ξένη μου νὰ τὸν παρακα- [λέσω!

Συνάξει ὅ,τι εὐρίσκη, παλκιὰς πέννας, γραμματόσημα σβυσμένα, καρφίτσας, κενὰ κουτίκα, κτλ. Εἶνε τῶρα περισσότερα ἀπὸ δύο ἔτη ἀφ' ὅτου συνάξει γραμματόσημα καὶ ἔχει χιλιάδας ὄλων τῶν χωρῶν μέσα εἰς ἕνα λεύκωμα. Ὅταν ἡ συλλογὴ του συμπληρωθῇ βέβαια θὰ τὴν πωλήσῃ. Εἰς τὸ σχολεῖον ὁ Γεώργιος κάμνει τὸ ἐμπόριον, πωλεῖ καὶ ἀνταλλάσσει. Ἐνίοτε μετανοεῖ διὰ τὰς ἀνταλλαγὰς καὶ ζητεῖ ὁπίσω ὅ,τι ἔδωκεν. Ἀγοράζει ἕν πρᾶγμα ἀντὶ δέκα παραδίων, τὸ πωλεῖ εἴκοσι. Συνάξει παλκιὰς ἐφημερίδας καὶ τὰς πωλεῖ εἰς τὸν παντοπώλην. Ὅσας πράξεις κάμνη τὰς γράφει εἰς ἕν μικρὸν σημειωματάριον. Εἰς αὐτὸ δὲν βλέπει τις ἄλλο παρὰ προσθέσεις ἢ ἀφαιρέσεις. Μελετᾷ ἰδίως τὴν ἀριθμητικὴν, καὶ προσπαθεῖ νὰ λάβῃ εἰς αὐτὴν τὸ πρῶτον βραβεῖον. Ὀνομαζόμενον τὸν Γεώργιον ἔμπορον. Ἐγὼ ἀγαπῶ τὸν Γεώργιον καὶ ἡ συναναστροφή του μὲ εὐχαριστεῖ.

Ὁ πατήρ μου μοῦ ἐχάρησε τὴν πρώτην τοῦ ἔτους μίαν μικρὰν ζυγαρίαν μὲ τὰ βάρη της καὶ ἐπαίξαμε μὲ τὸν Γεώργιον, τὸν ἔμπορον. Εἰξέυρει τὰς τιμὰς ὄλων τῶν πραγμάτων καὶ λέγει· ὅτι, ἀμα ἐξέληθ' ἀπὸ τὸ σχολεῖον θὰ ἀνοίξῃ ἕν κατάστημα, καὶ θὰ κάμῃ ἕν εἶδος ἐμπορίου, τὸ ὁποῖον φαίνεται ὅτι ἐπενόησεν αὐτός. Πύχαριστήθη πολὺ διότι τοῦ ἔδωκα γραμματόσημα, καὶ μοῦ εἶπε τὴν ἀξίαν ἕκαστου ἐξ αὐτῶν. Ὁ πατήρ μου προσποιεῖτο ὅτι ἀνεγίνωσκε μίαν ἐφημερίδα, ἀλλὰ διεσκέδαζε πολὺ νὰ ἀκούῃ τὸν Γεώργιον.

Ἐχει τὰ θυλάκιά του πλήρη ἀπὸ ἐμπορεύματα καὶ τὰ σκεπαζει μὲ τὸ μακρὸ μαῦρον ἐπανωφόριόν του. Ἄλλ' ὅτι ἰδίως ἀγαπᾷ εἶνε ἡ συλλογὴ τῶν γραμματόσημων του. Εἶνε ὁ θησαυρός του καὶ ὁμιλεῖ πάντοτε περὶ αὐτοῦ ὡς ἂν ἦτο μικρὰ περιουσία. Οἱ σύντροφοί του τὸν ὀνομαζοῦν φιλάργυρον καὶ τοκογλύφον. Ἐγὼ δὲν συμμερίζομαι τὴν γνώμην των. Τὰν ἀγαπῶ, διότι μὲ διδάσκει πολλὰ πράγματα. Νομίζω τις ὅτι εἶνε μικρὸς ἀνθρώπος. Ὁ υἱὸς τοῦ ξυλοπώλου, ὁ Χαράλαμπος, λέγει δι' αὐτόν.

— Δὲν θὰ ἔδιδεν ἕν γραμματόσημον οὐδὲ διὰ νὰ σώσῃ τὴν ζωὴν τῆς μητρὸς του.

Ὁ πατήρ μου ὅπως μοι εἶπε·

— Περίμενε ἀκόμη διὰ νὰ σχηματίσῃς ἰδέαν ἀκριβῆ περὶ αὐτοῦ.

Ἄλλως μὲ ὄλον τὸ ἐμπορικὸν πάθος τοῦ ὁ Γεώργιος ἔχει καλὴν ψυχὴν. (Ἐπεται συνέχεια).

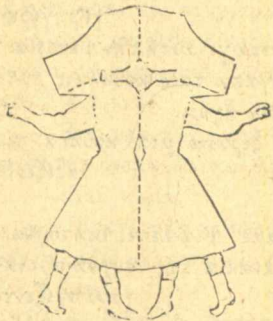
ΒΙΚΤΟΡΙΑ. Τὴν ἔβαλα σιναπισμό, τὴν ἴπτισα
[κατράμι
HBH. (Μὲ μορφασμόν). Μὰ πῶς τὸ ἴπηρε!
ΒΙΚΤΟΡΙΑ. Τί νὰ πῆς; σὸ βῆχα καλὸ κάμει!
HBH. Μὰ ἡ ἴδική μου γιαιτρικό σὸ στόμα
[τῆς δὲν βάζει!
ΒΙΚΤΟΡΙΑ. Φαίνεται τῆς μαμάκας τῆς παρα-
[πολὺ τῆς ἴμοιάζει!
HBH. (Περὶ λυπος). Δὲν ἔχει ἄλλο γιαιτρικό,
[καὺμένη, γιὰ τὸ βῆχα.
ΒΙΚΤΟΡΙΑ. (Ἀμηχάνως).
Αὐτὸ ἐμένα μούδιναν μονάχα σὰν τὸν εἶχα!
HBH. Κι' ἐμέ, μὰ εἶνε ἄνοστο.. ἄχ, πὲς μου
[τί νὰ κάνω...

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΤΕΧΝΙΤΗΣ

Χρησιμοποίησις παλαιῶν Ἐπισκεπτηρίων.

ροσφέρω εἰς τοὺς μικροὺς φίλους τοῦ
«Παιδικοῦ Κόσμου» μάθημα χρησι-
μοποιήσεως ἀντικειμένου τινὸς εἰσερ-
χομένου ἀνεξόδως εἰς τὸν οἶκόν των
καὶ δυναμένου νὰ ἀναδείξῃ αὐτοὺς
εἰς τὸ μέλλον τεχνίτας πολλῶν ὡραίων τεχνῶν,
αἵτινες ὄχι μόνον ἀ-
ποδεικνύουσι τὴν ἐ-
πιτηδειότητα ἢ τὴν
εὐφυίαν των, ἀλλὰ
καὶ σὺν τῷ χρόνῳ
καθοδηγοῦσιν αὐ-
τοὺς εἰς τὴν ἐκμε-
τάλλευσιν καὶ χρησι-
μοποίησιν πραγμά-
των, τὰ ὅποια φαί-
νονται εἰς τοὺς ἄλ-
λους ἄχρηστα.

Σχ. 1

Ἐὰν χρησιμοποιήσωμεν τὸ τεμάχιον ἐκεῖνο
τοῦ χάρτου, τὸ καλούμενον ἐπισκεπτήριον κα-
θιστάμεθα τεχνίται· διότι πᾶς ὁ λαμβάνων
πρώτην ὕλην καὶ διὰ τῆς εὐφυίας του μετα-
τρέπων αὐτὴν εἰς τι κομψόν ἢ χρήσιμον καλεῖ-
ται τεχνίτης.

Ἐπειδὴ δὲ πᾶς τεχνίτης ἀναλόγως τοῦ εἴ-
δους τῆς τέχνης του ἔχει ἀνάγκην ὕλικου καὶ
ἐργαλείων καὶ ἡμεῖς ὡς ὕλικόν θὰ ζητήσωμεν
παρὰ τῶν γονέων μας τὰ εἰς αὐτοὺς ἄχρηστα
πλέον ἐπισκεπτήρια τῶν φίλων των. Ἀντὶ δὲ
ἐργαλείων προμηθεύομεθα α) 3 μολυβδοκόνδυ-
λα 1 μαῦρον, 1 ἐρυθρὸν καὶ 1 γαλανόν β) μίαν
ψαλίδα γ) μίαν πυξίδα (κουτί) ὑδροχρωμά-

Ἄν πάθῃ τὸ κουκλάκι μου μαζῆ τὸ θά
[πεθάνω.
Ἡ σοκολάτα ἄρα γε λὲς νὰ τὴν ὠρελήσῃ;
ΒΙΚΤΟΡΙΑ. Τὴ σοκολάτα βέβαια νὰ φάγῃ θὰ
[θελήσῃ.
Δὲν ξέρω τί νὰ σοῦ εἰπῶ.. ἀνθὲς ἔλα μαζῆ μου.
Ἴσως μᾶς κάμῃ τίποτε ἢ ἄλλη ἀδελφή μου.
HBH. Ναι πᾶμε, πᾶμε γρήγορα νὰ μὴ περνᾶ
[ἡ ὥρα.
(Φεύγουρ χειροκρατούμεται).

Εἰσαρμένν.

των καὶ δ) τεμάχιον χάρτου διαφανοῦς ἢ ἐν
ἐλλείψει ἐπαλείφομεν εἰς φύλλον λεπτοῦ χάρ-
του ἑλαίον κοινόν καὶ οὗ-
τω καθιστῶμεν αὐτὸ δια-
φανές.

Σχ. 2

Καὶ τώρα δὲν μένει ἄλ-
λο ἢ νὰ ἀρχίσωμεν τὴν ἐρ-
γασίαν.
ΣΧΕΔΙΟΝ ΠΡΩΤΟΝ
Θέτομεν τὸν διαφανῆ
χάρτην ἐπὶ τοῦ ἀντικρῦ
σχήματος 1 καὶ τὸ ἀντι-
γράφομεν ἔπειτα διπλοῦμεν
τὸ ἐπισκεπτήριον καὶ θέτο-
μεν τὴν μεσαίαν διὰ στιγ-
μῶν σημειουμένην γραμμὴν
τοῦ διαφανοῦς χάρτου εἰς τὴν δίπλαν τοῦ ἐπι-
σκεπτηρίου καὶ κόπτομεν τὰς περὶ τοῦ σχεδίου
γραμμὰς καὶ οὕτω ἔχομεν μικρὰν κόρην, τῆς
ὁποίας τὸν πῖλον στολιζόμεν (Σχ. 2) μὲ ἄνθη
διὰ τῶν χρωματιστῶν μολυβδοκονδύλων, τὴν
ἐμπροσθέλλαν καὶ τὸ φέρεμα διὰ τοῦ ἐρυθροῦ,
μαυρίζομεν δὲ τὰς περικνημιδὰς διὰ τοῦ μαύ-
ρου μολυβδοκονδύλου.

Εἰς φίλος σας
Τεχνίτης.

ΤΑ ΥΠΟΔΗΜΑΤΙΑ

(Παραμῦθιον)

Η Μαρία-Ρόζα καθουχάσασα ἐκ τῶν
λόγων τοῦ ναύτου, ἤρχισε διὰ γλυ-
κειὰς φωνῆς νὰ ψάλλῃ τὰς ἐξῆς
στροφάς, τὰς ὁποίας ὀλίγον πρὸ τῆς ἀναχω-
ρήσεώς της συνέθεσε μετὰ τινος φίλης της·

Πλέξτε γιὰ τὸ κεφάλι μου
ὀλόδροσο στεφάνι·

Ἡ Μοῖρά μου βασίλισσα

μοῦ εἶπα, θὰ μὴ κάρη·

φεύγω γι' αὐτὸ στὴ ξηγητιά...

Γλυκειὰ πατρίδα, ἔχε γειά!

Ἄχ, τὸ γραφτό του δὲν ἴμορεῖ

καρένας νὰ ξεφύγῃ!

Κι' ἂν μ' ὤρισε βασίλισσα

εἰν' ἢ χαρὰ μου λίγη!

Σὲ τρικνημιά νὰ χαθῶ

Μοῦ ἔχ' ἢ Μοῖρά μου γραφτό!

Κλάψτε μαζῆ μου, δάση μου

χώματ' ἀγαπημένα!

Ποτάμα κρυστάλλενα μου,

λαγκάδι' ἠλιολουσμένα!

Γιὰ πάντα πειὰ σὰς χαιρετῶ!

Ἄχ, ἔτσι ἦτανε γραφτό!

Ἄχ, ἄκουσε τὰ κόματα

ἄγρια ποῦ μουγκρίζου!

Τῆς Μοῖρας μου τὴν ἀπειλή

κι' ἐκεῖνα μοῦ θυμίζου!

Ἄχ, φεύγω γιὰ τὴ ξηγητιά!

Γλυκειὰ πατρίδα, ἔχε γειά!

Ἄλλ' ἡ Μαρία-Ρόζα ἦτο εἰς ἡλικίαν, κατὰ
τὴν ὁποίαν ἡ θλίψις δὲν διαρκεῖ πολὺ μετ' ὀ-
λίγον ἐλητηρόνησε καὶ τὸ ἄσμα καὶ τοὺς ῥόθους
της καὶ ἤρχισε τὴν αἰωνίαν κίνησιν, τὸν χορὸν
καὶ τὰ πηδήματά της· ἡ ἡμέρα ὀλόκληρος
διέρρευσε ἀνευ θλιβεροῦ ἐπεισοδίου, ἢ ἐπιποῦσα
ἐπίσης, ἢ ἐβδομάς τέλος ὀλόκληρος· πλὴν φεῦ,
τὰ πάντα ἔχρουσι λυπηρὸν εἰς τὴν γῆν αὐτὴν
τέλος, ἄνθρωποι καὶ ἀντικείμενα καὶ τὴν τύ-
χην αὐτὴν ἐδοκίμασαν πρώτα τὰ ὑποδημάτιά
της, λεπτά, κατεσκευασμένα διὰ νὰ βαδίζωσιν
ἐπὶ ταπήτων μόνον, δὲν ἀντέσχον εἰς τὴν ἀ-
διάκοπον ἐκείνην κίνησιν, εἰς τὸν τρελλὸν
ἐκεῖνον ἐπὶ τοῦ παχέος καὶ τραχέος τοῦ πλοίου
δαπέδου καὶ πρῶταν τινὰ ἡ Μαρία-Ρόζα ἤναγα-

κάσθη νὰ περιορισθῇ, διότι ἡ θεία της, μετα-
βαίνουσα εἰς τὴν μητρόπολιν τῶν συρμῶν,
ἔκρινε καλὸν νὰ παραλάβῃ ἐκ Μαρτινίκας τὰ
ἀπολύτως ἀναγκαῖα διὰ τὸ ταξίδιον ἐνδύ-
ματα, ἵνα ἀνακαινίσῃ ἐκεῖ τὴν ἱματιοθήκην
ἐαυτῆς τε καὶ τῆς ἀνεψιάς της ὥφειλε λοιπὸν
ἢ ζωηρὰ δορκὰς νὰ περιορισθῇ, ἵνα τὰ ὑποδή-
ματά της ἀνθέξωσι μέχρι τοῦ τέλους τοῦ τα-
ξειδίου της καὶ τῆς ἀντικαταστάσεώς των.

Νὰ περιορισθῇ! Φοβερόν!

Οὕτω τοῦλάχιστον ἐφρόνει καὶ τὸ πλήρωμα
ὀλόκληρον, τοῦ Πέτρου Ἐλλὸ ἡγουμένου· νὰ
μὴ παρευρίσκηται πανταχοῦ, νὰ μὴ ἀναρριχᾶ-
ται ὡς οἱ πῖθηκοι, νὰ μὴ χορεύῃ, νὰ μὴ ἐρωτᾶ
ἀδιακόπως περὶ πάντων τοὺς ναύτας! Ὁ
Πέτρος Ἐλλὸ ἐφρόνει ὅτι ἡ κορασις θὰ ἀπέ-
θνησκεν ἐκ τῆς πλήξεως! Ἐσκέπετο λοιπὸν
πῶς νὰ τὴν βοηθήσῃ.

Ἡ πενία τέχνας κατεργάζεται, εἶπον οἱ ἀρ-
χαιοὶ· ὁ Ἐλλὸ, ἀφοῦ ἐπὶ πολὺ ἐβασάνισε τὸ
πνεῦμά του, φαιδρὸς καὶ ἐνθους ἔτρεξεν εἰς τὸν
θαλαμίσκον του καὶ — χάριν τῆς μικρᾶς του
φίλης ἀπεφάσισε νὰ προβῇ εἰς μεγάλην θυ-
σίαν: ἔκοψε μικρὸν δερμάτινον σάκκον ἐντὸς
τοῦ ὁποίου ἐφύλαττε τὰ πολυτιμὰ του ἀντι-
κείμενα — τὸν καπνὸν του, τὴν πίπαν του,
τὰ μετάλλιά του — καὶ μετὰ πολλὰς ἀποτυ-
χίας κατεσκεύασε τέλος ζεῦγος ἀκόμψων μὲν,
ἀλλὰ στερεῶν ὑποδημάτων, τὰ ὅποια ἔφερε
θριαμβευτικῶς εἰς τὴν μικρὰν κόρην, ὁ χορὸς
ἤρχισεν ἐκ νέου καὶ ἡ φαιδρότης ἐπανῆλθεν εἰς
τὸ πλοῖον.

Ὅταν τὸ πλοῖον ἠγκυροβόλησεν, ἡ Μαρία
Ρόζα ἀπεχαιρέτισε μετὰ συγκινήσεως τὸν
ναύτην, ὅστις ἔκλαιεν ὡς παιδίον· «Θὰ σ' ἐν-
θυμοῦμαι πάντοτε», — τῷ εἶπε — «καὶ θὰ
φυλάξω τὰ ὑποδήματα, τὰ ὅποια μοῦ κατε-
σκεύασας!»

Ὀλίγον μετὰ ταῦτα ὁ Πέτρος Ἐλλὸ ἀπέ-
θανε, μὴ δυνήθεις νὰ ἐξακριβώσῃ κατὰ πόσον
ἢ χαρίεσσα κρεολὴ ἐφύλαξε τὴν ὑπόσχεσίν της.

Ἡ Μαρία Ρόζα ἀποκατέστη εἰς Παρισίους·
ὀλίγα ἔτη μετὰ τὴν διήγησίν μας τὴν εὐρί-
σκομεν κυρίαν Τασσαὶ καὶ μετ' ὀλίγον σύζυ-
γον εἰς δεῦτερον γάμον τοῦ... Ναπολέοντος· ἡ
μαῦρη τῆς Μαρτινίκης ὀρθῶς ἐμάντευσε περὶ
τῆς μελλούσης τύχης τῆς κόρης· μετὰ τοῦ
Ναπολέοντος ἀνῆλθεν ὅλας τὰς κοινωνικὰς
βαθμίδας: ἔγεινε κυρία λοχαγοῦ, συνταγμα-

τάρχου, στρατηγού, ύπάτου, Αυτοκράτορος· ή Ίωσητην-Μαρία-Ρόζα δέν έμεινεν όμως επί μακρόν Αυτοκράτειρα, ή μάλλον σύζυγος του Αυτοκράτορος· διά λόγους πολιτικούς διεζεύχθη αυτήν και ένυμφεύθη την άρχιδούκισσαν της Αυστρίας Μαρίαν Λουίζαν.

Τιμωμένη έν τούτοις και βασιλικώτατα υπό του Νικολέοντος συντηρουμένη έν τώ άνακτόρω Μαλμαζόν, έδιδε συχνά χορούς και διασκεδάσεις εις τας κυρίας και δεσποινίδας της Τιμής· ήμέραν τινά, μεταβάσα μετά των κυριών ένά εξαγάγη τρίχαπτα έκ τινος κιβωτιδίου, έξήγαγε δέμα τι έπιμελώς περιτετυλιγμένον· ήνοιξε μετά συγκινήσεως αυτό και παρατηρήσασα επί μακρόν ζεύγος χονδροειδών ύποδημάτων, έψιθύρισε:

Άχ, τὸ γραφτό του δὲν ἔμπορεῖ
Καρένας τὰ ξεφθγγή!
Κι' ἔν μ' ὤρισε βασιλίσσα
Εἶν' ἡ χαρὰ μου λίγη!

«Σὲ τρικυμία τὰ χαθὼ
Μοῦ ἔχ' ἡ Μοῖρά μου γραφτό.»

Ἡ πρόρρησις τῆς σιβύλλης ἐξεπληρώθη και κατὰ τὸ δεύτερον αὐτῆς μέρος· ὁ κόνδωρ άνωψοθεις άνώψωτε και τὸ ρόδον τῆς Μαρτινίκης, ὅπερ παρηκολούθησεν αὐτόν και κατὰ τὴν θλιβεράν του πτώσιν· ἡ πολιτικὴ τρικυμία κατέπνιξεν αὐτὴν εις τὰ άγρία της κύματα.

Εἰμαρμένν.

ΚΡΙΣΙΣ Β' ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ

πρὸς σύνθεσιν Διηγήματος ἐπὶ τῇ βάσει εἰκόνων.

των λαβόντων μέρος εις τὸν Δεύτερον Διαγωνισμόν τὸν προκηρυχθέντα εις τὸ 11ον Φυλλάδιον τῆς 15 Μαρτίου ἐκρίθησαν ἄξιοι·

ΤΟΥ ΠΡΩΤΟΥ ΒΡΑΒΕΙΟΥ
Ἡ Ἀνθιδόμην Λυγαριά.

ΤΟΥ ΔΕΥΤΕΡΟΥ ΒΡΑΒΕΙΟΥ
Τὸ Ἄνθος τῆς Καππάρεως.

ΤΟΥ ΤΡΙΤΟΥ ΒΡΑΒΕΙΟΥ
Ὁ Χρυδάκης Φοῖθος.

ΤΟΥ ΠΡΩΤΟΥ ΕΠΑΙΝΟΥ
Ὁ Νεαρὸς Ἑλλνν.

ΕΠΑΙΝΟΥ δὲ οἱ:

Ἄθοναῖς Μακροχωρίου, Ναύτης, Ἐργατικὴ Μελίσσα, Ροδωδάκτυλος Ἠώς, Ξένος τῆς Ἠπειρου, Ἠπειρωτικὴ Μελίσσα, Ἐκτωρ ὁ Τρῶς, Ὑπερήφανος Ἀργαῖος, Αἰμίλιος Καραῦθος, Μιλτ. Κωνσταντινίδης, Μυσώ-

τίς, Μαργαρίτα Πολυχρονιαδου, Κωνστ. Ταχιντζής, Μύ μου ἄπτον, Ἄγνωστος, Τελαμώνιος Αἴας, Ταπεινὸν Ἴον, Πινελόπη (*).

ΠΡΟΣΚΑΛΟΥΝΤΑΙ οἱ βραβευθέντες ὅπως προσέλθωσιν εις τὸ Γραφεῖον ἡμῶν και λάβωσι τὰ άπονεμυθέντα αὐτοῖς βραβεῖα· ἡ δὲ Ἀνθιδόμην Λυγαριά νὰ πέμψῃ τὴν φωτογραφίαν αὐτῆς πρὸς δημοσίευσίν.

ΑΝΑΝΔΡΟΙ ΠΡΑΞΕΙΣ

Ποία πράξις εἶνε ἀνατόρος;

Ὅταν γράφῃ τις ἐπιστολὰς άνωνύμους.

Ὅταν γράφῃ εις τοὺς τοίχους ὕβριστικούς λόγους.

Ὅταν ὕβριζῇ ἄνθρωπον διερχόμενον ἐπὶ ὁχήματος, και ὁ ὅποτος τούτου ἔνεκα δέν δύναται νὰ ἀπαντήσῃ.

Ὅταν ἡ ἀθαδιάζῃ πρὸς κατωτέρους του έν άποσία μαρτύρων, ἡ πρὸς τοὺς ὑπρέτας του, οἱ ὅποτοι φοβοῦνται νὰ ἀπαντήσωσι· δια νὰ μὴ χάσωσι τὴν θέσιν των.

(*) ΣΗΜ.— Σήμερον ἀγγέλλομεν μόνον τὰ άποτελέσματα τοῦ Διαγωνισμοῦ· προσεχῶς θὰ δημοσιευσθῇ και ἡ Κρίσις.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΟΥ «ΠΑΙΔΙΚΟΥ ΚΟΣΜΟΥ»

Ἀγαπητέ μας Παιδικὲ Κόσμε,

νὰ γνωρίζῃς ὅτι ἡ ἀνάγνωσις ἐφημερίδων εις τὰ άκοιτροφέτα εἶνε ἀπηγορευμένη δι' ἄγράφου νόμου, τηρουμένου ὑπὸ τῆς ἐλλείψεως αὐτῶν και σπουδαιότερας τινὸς ἐλλείψεως, τῆς ἐλλείψεως χρόνου. Διατελοῦμεν λοιπὸν εις μακαριάν άγνοίαν. Πρὸ ἑβδομάδος όμως μᾶς κατέπληξεν τὸ ἐξῆς νέον, τὸ ὅποτον σοὶ διηγούμεθα λεπτομερῶς.

Ἡτο ἑσπερινὸν διλείμμα· ἀφοῦ ἔχρουσάμεν και ἐψάλαμεν— ὡς συνήθως—, ἐκαθίσταμεν και ἐκάμαμεν σχέδια ἐκδρομῶν και διασκεδάσεων δια τὰς διακοπὰς· σημείωσεν όμως ὅτι εἴμεθα μόνον αἱ μαθήτριά τῶν μεγάλων τάξεων, διότι τὰ μικρὰ ἔξω παίζουν ὅλην τὴν ὥραν τοῦ διαλείμματος. Ἐν τῷ μέσῳ τῶν ὡραίων μας σχεδίων ἠκούσθη ἡ φωνὴ τῆς τῆς διαλείμματα μένει μαζὲ μᾶς μία Γαλλίς και μία Ἑλληνίς—, ἡ ὅποία μᾶς εἶπε: «Ξεῦρετε όμως, παιδιά, ὅτι κινδυνεύετε ἴσως εις τὸ μέλλον νὰ χάσητε τὰς διακοπὰς σας; Και μετὰ ταῦτα—διότι ποῦ ν' ἀκουσθῇ τότε! — μᾶς ἐξέθηκε δια βραχείων τὰς περὶ διακοπῶν ιδέας τοῦ κ. Ἀλφάβητα. Ἐπρεπε νὰ εἴμεθα γραμιόφωνα, ἵνα σοὶ ἀναπαραστήσωμεν τὸν θόρυβον, ὃν ἡ εἰδησις αὕτη προκάλεσεν. Ἡμεῖς δέν εἴμεθα βεβαίως ἀρμόδιοι νὰ ἐξετάσωμεν τὸ θέμα ὡς ὁ κ. Ἀλφάβητας θέτει αὐτό, ἀλλὰ τὰς διακοπὰς μας δέν ἔνοσούμεν νὰ στερηθῶμεν· ἐτελείωσεν!

Ἐχομεν ὀπαδούς μας τοὺς γονεῖς μας, τοὺς φίλους μας, τὰς κυβερνήσεις τῶσων και τῶσων κρατῶν, ἅτινα τὰς ἀνέχονται· ἡμεῖς τὰς νομίζομεν ἀναγκαιοτάτας και εις τὸ σῶμα και εις τὸ πνεῦμα· σὺ, φίλτατε Παιδικὲ Κόσμε, τί φρονεῖς περὶ τούτου; μελαιναν και σὺ ἀρά γε καθ' ἡμῶν, ὀηλαδὴ τῶν παιδιῶν πάσης ἡλικίας και τάξεως, θὰ ρίψῃς; Θέλομεν νὰ μάθωμεν τὴν γνώμην σου.

Σὲ ἀσπαιόμεθα αἱ φίλαι σου
Κῦμα τοῦ Στυμμόνος
και Ἄνθος τῆς Καππάρεως

Ανεγνώσατε τὴν ἀνωτέρω ἐπιστολήν, μικροί μου φίλοι; Βεβαίως πρὸς τὸ παρὸν κίνδυνος μὴ χάσητε τὰς διακοπὰς σας δέν ὑπάρχει, δύνασθε νὰ εἴσθε ἡσυχοι και οἱ μεγάλοι και οἱ μικροί· πολὺ όμως ἤθελα ν' ἀκούσω και ἄλλων μου φίλων γνώμην περὶ τῆς προτάσεως αὐτῆς τοῦ κ. Ἀλφάβητα· σὺς δίδω καιρὸν μέχρι τῆς 15 Αὐγούστου· τὴν ὡραιότεραν ἐπὶ τῆς ζητήματος τούτου ἐπιστολήν θὰ δημοσιεύσω εις τὸ φύλλον τῆς 31 τοῦ αὐτοῦ.— Ὡθ βραβευσθῇ, ἀγαπητὴ μου Ἀνθιδόμην Λυγαριά, ἐκείνη ἡ ἐκείνος, ὅστις στείλῃ τὰς περισσοτέρας καλὰς ἀσχήσεις· δέν δύναμαι νὰ σοὶ ὀρίσω τὸν ἀριθμὸν, ἀλλὰ δέν πρέπει νὰ εἶνε αἱ δόκιμοι ὀλιγώτεροι τῶν τριάκοντα· δέν ἀποκλείω βέβαια και τὰς περισσοτέρας. Ἐπὶ τῆς προτάσεώς σου θὰ σκεφθῶ.— Καλέ, Ροδινδωνέτα μου, δέν εἶνε εὐκολώτερον μόνη σου νὰ τῆς εἴπῃς τὰς εὐχὰς σου; Κι' ἐγὼ ἐσκόπευ νὰ τῇ στείλω μέσον σου και τὰς ἰδικὰς μου περὶ τοῦ ἰδίου ζητή-

ματος εὐχὰς· τώρα τί νὰ γείνη; Ὡθ λυπηθῶ πολὺ ἂν ἐπιμείνης ν' ἀλλάξῃς τὸ ψευδώνυμόν σου. Ἐἶνε τὸσον ὠραῖον! — Ἐργατικὴ Μελίσσα, θὰ εἶπω εις τὴν Δα Εἰμαρμένν ὅτι σοὶ ἤρρεσε πολὺ «ἡ Φλύαρος». Τὰ ἀντίθετα ἔλκονται, λέγει ἡ Φυσική, αἱ; — Ρόδον τοῦ Μαῖου, ἡ συνδρομὴ σου ἐλήφθη, μὴ ἀνησυχῆς.— Ὁρμητικὴ Ἄλν, γράψε μου γρήγορα ἂν τὰ ἀποσταλέντα αἰνίγματα σου εἶνε δια τὸν διαγωνισμόν· ἂν ναί, μὴ λησμονῆς εἰς τὸ ἐξῆς νὰ σημειῖνῃς και τὴν ἡλικίαν σου και τὸ ἄληθές ὄνομα παρὰ τὸ ψευδώνυμόν σου κάθε φοράν.

— Κόρη τοῦ Εὐξείνου, εἶσαι ἄδικος νὰ νομίζῃς ὅτι ὀλην τὴν ἀγάπην μου φυλάττω δια τὸς έν Κων)πόλει φίλους μου· ἔπειτα νομίζεις ὅτι ὅσοι μοὶ γράφουσι και ὅσοι ἀγαπῶ εἶνε μόνον ἐκ τῆς πρωτευούσης; Ἀπατάσαι· περισσοτέροι ἀπὸ τοὺς ἡμίσεις εἶνε ἐξ ἐπαρχιῶν ὅπως και σὺ.— Καλὰ λοιπὸν, Γαλαξία, περιμένω! — Ναί, μοὶ ἔγραψε Συμπληγάδες, ἀλλὰ ἡ Ἐαρινὴ Μυροδίνν δέν εἶνε αὕτη, ἡν ὑποθέτεις· ἔχει ἄλλα ἄρχικά.— Δέν ἀνέγνωσας προσεκτικὰ, φαίνεται, τὴν ἀλληλογραφίαν τοῦ παρελθόντος φυλλάδιου, ἀγαπητέ μου Πολυμήχανε Ὀδυσσεῦ· ἔλεγα εις τὸν Πανουργον Ὀδυσσεῦ νὰ μὴ ζητήσῃ ν' ἀλλάξῃ ψευδώνυμον, διότι τὸν προέλαβες σὺ· αὐτὸ τί θὰ πῆ; Φίλησέ μου τοὺς ἀγαπητούς μοὶ Ἀδελφούς Ταχιντζῆ και εἶπέ τους ὅτι ἀργότερα θὰ προτείνω και τοιοῦτον διαγωνισμόν.— Σοὶ ἔστειλα τὸ 12ον φυλλάδιον, ἀγαπητῇ μοὶ Πολυθόλωιδε Θάλασσά· ἔλαβα και τὰς ἀσχήσεις σου· εἶνε δια τὸν διαγωνισμόν;— Σοὶ τὸ εἶχα δηλώσει, Ναυτά μου, ὅτι τὸ ψευδώνυμον ἐκεῖνο μοὶ ἤρρασε περισσοτέρον τὸ λάθος θὰ διορθωθῇ· ὅσῳ δια τὴν ἀλλαγὴν τῆς διευθυνσεώς σου πρέπει νὰ μοὶ πέμψῃς 2 γρ. δια τὰ ταχυδρομικά.— Ἐλαβα, Βοσκοπούλά μου, τὸ γράμμα σου· ἀφοῦ ἐξ αὐτῆς τῆς αἰτίας ἤρηγσας νὰ μοὶ γράψῃς, σοὶ συγχωρῶ! — Συνέστησα εις τὸν διανομέα προσοχήν, ἡσύχει λοιπὸν, ἀγαπητῇ μου «Φανατικῇ λάτρει» Ἐλπιδοφόρε, δέν πιστεύω νὰ ἐπανελειφθῇ αὕτη ἡ ἀταξία. Ὁ γραφικὸς σου χαρακτήρ ἀρέσει πολὺ.— Καλήν ἐπιτυχίαν! Ἀγνὴ Φιλία! Σοὶ τὸ εὐχομαι ἐξ ὀλης ψυχῆς. Φθάνει, ἡ νὰ παρκαλέσω τὸν Αἰδεσιμώτατον Παπᾶ-Σπύρον νὰ εὐχηθῇ και ἐκεῖνος; Ἄλλ' ἂν εἶσαι καλὰ ἐτοιμασμένη αἱ εὐχαί μου εἶνε περιτταί, θαρρῶ, ἂν ὄχι... πάλι τὸ ἴδιο· μὰ δέν τὸ πιστεύω τὸ δεύτερον! — Ἡρνήθην εις ἄλλον φίλον μου τὸ ψευδώνυμον αὐτό, ὥστε ἂν σοὶ τὸ δώσω τώρα θὰ με νομίσουν μεροληπτικόν· ἔκλεξον λοιπὸν ἄλλο, ἀγαπητέ μου Γ. Δικαίε και πρὸ πάντων φύλαξέ τὸ δεύτερον μυστικώτερον τοῦ πρώτου.— Λόρδε Βύρων, δεχτὸν τὸ ψευδώνυμόν σου· σὲ χαιρετῶ μετ' ἀγάπης.— Και σέ, Ἀκτίς παρηγορίας, με ἀνοικτὰς σὲ δέγομαι ἀγαλὰς· μοὶ ὑπερπερῆσαι μάλιστα τὸ ψευδώνυμόν σου.

Τὸ Ἄνθος τῆς Καππάρεως εὐχαριστεῖ ὅσους τῷ συνεχάρησαν δια τὸν ἔπαινον του· ἰδιαίτερος δὲ τὸν Πολυμήχανον Ὀδυσσεῦ, εις τὸν ὅποτον λέγει ὅτι: Τὰ ἀρχικά της γράμματα εις τὴν γραμμὴν ἂν θέσῃ. Ἐν νόστιμο θαλασσινὸ εὐθὺς θ' ἀποτελέσῃ. Μετὰ δὲ τοῦ Κύματος τοῦ Στυμμόνος ἀσπά-

